



SV DCS IS
MEER DAN VOETBAL



Zaterdag 15 november 2025 Honderd jaar DCS Zevenaar



JUMBO
Jan Heemskerk

POLA
Installatietechniek

Inhoudsopgave	pagina
02 Kick Off	
03 Van de voorzitter	
05 Loterij	
06 Vereniging	
11 Velden	
21 Clubhuis	
29 DCS1	
38 Senioren	
41 Jeugd	
46 Vrouwenvoetbal	
48 G-voetbal	
51 DCS post	
57 Supporters en sponsors	
59 Vrijwilligers	
62 Achterkrant	

Vormgeving Ronnie Beverwijk

KICK OFF



DCS wordt honderd jaar en in die eeuw is heel veel gebeurd. Je zou er een heel dik boekwerk over kunnen schrijven. Maar wie leest zo'n pil in de huidige tijd nog? Bovendien is dat hele dik boek er eigenlijk al, namelijk bijna tachtig jaar DCS-posten. Je zou ook weer een huis-aan-huis-krant kunnen maken, maar wegen de kosten op tegen de baten?

Met die vragen worstelde ons werkgroepje toen ons gevraagd werd een bijdrage te leveren aan 'een jubileumkrant'. Natuurlijk moet worden stilgestaan bij een mijlpaal als een honderd jarig bestaan, maar tegelijkertijd moest dit niet tot te veel extra kosten leiden. Het idee voor een speciale DCS-post was snel geboren. Een DCS 100 jaar-jubileumpost, waarvan bij ieder lid een gedrukt exemplaar op de deurmat valt. En de digitale versie voor iedereen bereikbaar is.

Vervolgens hebben wij ons als werkgroep gebogen over de verdere invulling. In plaats van een chronologisch verhaal, hebben wij gekozen voor een thematische aanpak. In plaats van allesomvattend te willen zijn, meer vogelvucht en sfeerverhalen. En natuurlijk foto's!

Voor wie meer historie wil, verwijzen we naar de speciale website: www.dcs-archief.nl. Hier zijn o.a. digitale versies van eerder verschenen DCS-jubileumboeken en de diverse jaargangen van de DCS-posten terug te vinden. Je kunt er je eigen tijdreis maken.

Wij wensen iedereen veel leesplezier!

Karel, Ronnie, Guido, Florieke, Ron, Fred, Bertil, Susan en Robbert

AGENDATIP: ZATERDAG 15 NOVEMBER 2025 !

- Feestavond DCS 100 jaar
- Receptie/Reünie
- Trekking hoofdprijs jubileumloterij

■ VOORWOORD van de voorzitter

Beste lezer,

Wat geweldig dat je deze jubileumeditie van de DCS-post in handen hebt! Dit is een bijzonder moment, want onze voetbalclub DCS bestaat 100 jaar, om precies te zijn op 15 november 2025. Een eeuw aan clubhistorie, en jij maakt daar deel van uit.

In de afgelopen 100 jaar heeft onze vereniging zich ontwikkeld tot een open vereniging. Zonder kapsones, waar iedereen welkom is en de mouwen worden opgestroopt. Waar het gezellig is en de jeugd de toekomst heeft. DCS heeft in de regio en ver daarbuiten een goede naam opgebouwd, en daar mogen we met z'n allen trots op zijn.

Dit jubileummagazine is er speciaal voor jou, als onderdeel van de DCS-familie. Of je nu voetballer bent, bezorger van het clubblad, leider, schoonmaker, trainer, bestuurslid, sponsor of op een andere manier betrokken bent of bent geweest, jij bent het fundament van DCS.

DCS is meer dan alleen een voetbalvereniging; het is een prestatiegerichte familievereniging waar veel gebeurt en waar plaats is voor iedereen. Een plek waar mensen zich thuis voelen. Denk aan onze leden met een beperking die al ruim 40 jaar actief zijn in de G-afdeling, of studenten die zich via een stageplek bij DCS verder ontwikkelen. Denk aan de gezelligheid tijdens de DCS Quiz, de kerstbingo of de maandelijkse kaartavonden. Samen zijn we **Door Combinatie Sterk**, zowel sportief als maatschappelijk, en maken we de wereld om ons heen een beetje beter en plezieriger.

Met deze speciale jubileumuitgave willen we stilstaan bij ons rijke verleden. We hopen dat je met veel plezier door de pagina's bladert en geniet van de verhalen en herinneringen die speciaal voor jou zijn samengesteld.

*Namens het bestuur,
René van Leeuwen
Voorzitter sv DCS*



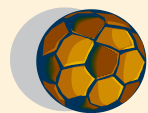
**DCS Algemeen bestuur
2025. v.l.n.r.**
Jeroen Nijland
(penningmeester),
Wim Lendering
(secretaris),
René van Leeuwen
(voorzitter),
Theo Ouwens
(technische zaken)



KADOTIP voor de 100-jarige:

- Kom naar onze jubileumactiviteiten ! Bijvoorbeeld op donderdag 11 september a.s. naar het DCS Sportcafé o.l.v. Hans Jansen met als prominente gast Hans Kraay jr.
- Steun DCS door DCS-vrijwilliger te worden !

BALSPONSOREN



SEIZOEN 2024 – 2025



29-09-2024	D.C.S. – SCHALKHAAR CHARLES VAN DITSHUIZEN – ZEVENAAR
13-10-2024	D.C.S. – VORDEN DOSEER.NL – DOETINCHEM
03-11-2024	D.C.S. – COLUMBIA APELDOORN BRUNA JANSSEN – ZEVENAAR
17-11-2024	D.C.S. – GENDRINGEN ARIËS NATUURSTEEN – ZEVENAAR
08-12-2024	D.C.S. - DIEPENVEEN LOODGIETERSBEDRIJF VAN WELY – GROESSEN
02-02-2025	D.C.S. – FC BERGH 's HEERENBERG ALPINA GROUP - ZEVENAAR
16-02-2025	D.C.S. – G.S.V. '38 GIESBEEK CD RECLAME - ZEVENAAR
16-03-2025	D.C.S. – K.C.V.O. VAASSEN AUTOBEDRIJF BLOEMBERG - ZEVENAAR
13-04-2025	D.C.S – D.V.V. DUIVEN TOP GROEP – ZEVENAAR
04-05-2025	D.C.S. – WARNSVELDSE BOYS WARNSVELD SNACKBAR ZONNEMAAT – ZEVENAAR
11-05-2025	D.C.S. – O.B.W. REDDY KEUKENS – DOETINCHEM

Doe mee aan de DCS Jubileumloterij!

Ter ere van ons **100-jarig** bestaan organiseren we een speciale DCS Jubileumloterij. Pak deze kans en deel in de feestvreugde. Win niet alleen fantastische prijzen, maar draag ook bij aan de toekomst van onze mooie club. De opbrengst van de loterij gebruiken we namelijk voor hoognodige verbeteringen aan onze faciliteiten. En voor de organisatie van onvergetelijke festiviteiten rondom het jubileum.

Wat valt er te winnen?

Maak kans op de geweldige, belastingvrije hoofdprijs van €5000! Maar dat is nog lang niet alles.

We geven ook weg:

- 5 x €500
- 5 x €250
- 5 x €125
- 5x €75
- 5 x €50
- 5x Zin in Zevenaar cadeaukaart t.w.v. €50
- 10x Zin in Zevenaar cadeaukaart t.w.v. €35
- 10x Zin in Zevenaar cadeaukaart t.w.v. €25



Loten kopen?

De loten zijn exclusief verkrijgbaar via onze jubileumwebsite: www.dcs100jaar.nl. Wacht niet te lang, want op = op!

Een lot kost €50.

Er zijn slechts 750 loten beschikbaar. Jouw kans om te winnen is dus veel groter dan bij landelijke loterijen.

Win met je team!

Is jouw hele team ouder dan 18? Overweeg dan om als team een of meerdere loten te kopen. Want wat is er nou leuker dan samen winnen? Deel de kosten en wie weet maken jullie een luxe teamuitje waar. Of zijn de eerste rondjes tijdens de volgende teamavond van de club!

Trekkingen

We bouwen de spanning op. Want de hoofdprijs valt pas tijdens de laatste trekking.

Er zijn in totaal vijf trekkingen in 2025 op:

- 18 september
- 2 oktober
- 16 oktober
- 30 oktober
- 15 november (met de trekking van de hoofdprijs!)

Pak jouw kans en steun DCS

Dit is het moment om jouw clubhart te laten spreken. Koop nu jouw lot(en) via www.dcs100jaar.nl en maak kans op die geweldige prijzen.

Vertel dit door!

Breng jouw vrienden, familie, collega's en iedereen die DCS een warm hart toedraagt op de hoogte van deze unieke **Jubileumloterij**. Samen maken we er een onvergetelijk jubileumjaar en een daverend loterij succes van!



■ In grote stappen door honderd jaar DCS

Voetbal met uitstraling, voor iedereen!

Het begint in 1925 bij de Turmac Fabriek

Rond 1920 vestigde de sigarettenfabriek Turmac zich in Zevenaar aan de Kerkstraat. Binnen korte tijd groeide het bedrijf uit tot de grootste werkgever van Zevenaar en omstreken. Al snel reikte haar invloed tot ver buiten de fabriekspoorten en speelde ze een belangrijke sociale rol binnen de Zevenaarse samenleving.

Zo ook op voetbalgebied. Midden jaren twintig ontstond binnen Turmac de behoefte aan een eigen, neutrale voetbalvereniging. Met steun van de directie werd op 15 november 1925 de Turmac-voetbalvereniging opgericht. Omdat het hoofdkantoor van Turmac in Amsterdam was gevestigd, waar al een Turmac-vereniging bestond, werd de voetbal- en toen nog atletiekvereniging van de Zevenaarse vestiging Turmac II genoemd. De atletiektak kwam echter nooit echt van de grond.-



TVV-vaandel uit de beginjaren

In de eerste maanden van haar bestaan ontbrak het de jonge club aan een geschikte voetbalaccommodatie en waren er nauwelijks spelers. Om de club op de kaart te zetten, werden propagandawedstrijden georganiseerd. Dankzij de steun van de Turmac-directie en een ambitieus bestuur lag er een stevig fundament, wat een trendbreuk betekende met het verleden. Tot die tijd kende het Zevenaarse clubvoetbal een moeizaam bestaan.

De moeizame start van het voetbal in Zevenaar

Terwijl in 1889 in Nederland de huidige KNVB werd opgericht, duurde het nog jaren voordat het voetbal in Zevenaar zich organiseerde. Met de oprichting van Achilles op 15 maart 1909 kreeg Zevenaar een plek op de voetbalkaart. De club sloot zich aan bij de Gelderse Voetbalbond, een onderbond van de KNVB, en werd ingeschreven onder de naam ZVV. Op 9 oktober 1910 volgde het competitiedebuut, maar eind 1910 hield de pioniersclub alweer op te bestaan.

Ook in het decennium daarna waren georganiseerde Zevenaarse voetbalinitiatieven van korte duur. Dit was de periode van de Eerste Wereldoorlog, waarin soldaten een belangrijke rol speelden in de doorbraak van voetbal als volkssport in Nederland. Direct na de oorlog ontstonden veel nieuwe clubs, maar opvallend genoeg bleef het in Zevenaar rustig. In nabijgelegen dorpen als Giesbeek en Lobith werd daarentegen al volop in competitieverband gevoetbald. In 1920 kwam daar verandering in. Dat jaar werd besloten een gemeentelijk sportveld aan te leggen, mede met het doel om de baldadigheid van de jeugd in te perken.

Het ontwerp bevatte nadrukkelijk een voetbalterrein. In datzelfde jaar groeide Hercules uit tot de nieuwe vaandeldrager van Zevenaar. In 1921 trad de club toe tot de competitie, en een jaar later volgde Blauw-Wit, opgericht in het buurtschap Ooy.

TVV timmert meteen aan de weg

In 1926 had Zevenaar met Turmac II een voetbalvereniging met perspectief, dankzij financiële rugdekking en een ambitieus bestuur. Tegelijkertijd liepen er veel talentvolle voetballers rond in en om Zevenaar. Vermoedelijk leidde deze combinatie tot het ineensstorten van het katholieke Zevenaer (voorheen: Hercules), dat zijn speelveld en spelers kwijtraakte aan Turmac II en werd ontbonden. Eerder was Blauw-Wit Ooy alweer ontbonden.



Het TVV-elftal uit de beginjaren poserend bij de Turmac-fabriek

Turmac II sloot zich aan bij de Arnhemsche Voetbalbond en werd daar geregistreerd als TVV. Als nieuwe vaandeldrager van het Zevenaarse clubvoetbal begon TVV aan een opmars binnen de KNVB-voetbalpiramide. Na drie promoties in vier seizoenen maakte de club in 1930 de overstap naar de vierde klasse KNVB. In 1934 werd de derde klasse bereikt en in 1936 eindigde TVV als tweede, wat een stap richting de tweede klasse betekende. Dit was in een tijd waarin de regionale eerste klasse het hoogste niveau was, waarvan de kampioenen streden om de landstitel. Mogelijk droomden sommigen in Zevenaar van groot succes, maar al snel werd duidelijk dat TVV haar sportieve plafond had bereikt.



Het eerste elftal van T.V.V. maart 1936
Staand v.l.n.r. Gerrit Flesskes, H. Maassen, Tiemego, Piet Fleskes, H. Hageman, Herman Zweers, Ben Polman, Heuveng, Visser, H. Luisling, G. Jansen, H. Colmschate, Jan Geurts en Willem Peer

Ondanks deze limiet kende TVV mooie momenten. In 1934 bereikte de club de vierde ronde van de KNVB-beker en speelde het tegen Stormvogels uit IJmuiden, destijds een van de sterkste teams in Nederland. Het bekeravontuur eindigde met een 0-9 nederlaag op het veld bij de Breuly.



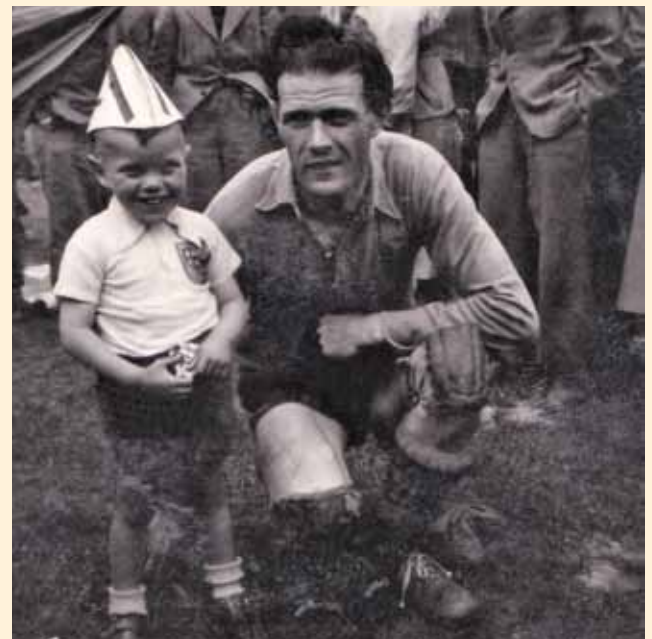
De vaderlandse topploeg Stormvogels uit IJmuiden te gast bij T.V.V. in het kader van het KNVB-Bekertoernooi

Naast het sportieve succes bouwde TVV aan een stevige clubstructuur. Doordat een groot deel van de leden bij Turmac werkte, groeide de jeugdafdeling en breidde het aantal seniorenteams zich uit.

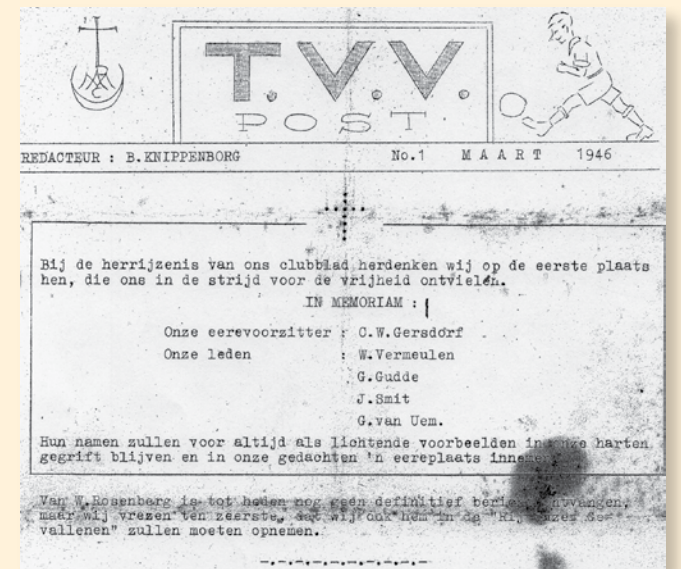
Oorlogsverdriet

In 1940 werd Nederland meegezogen in de Tweede Wereldoorlog, een periode die diepe sporen naliet in de samenleving en het voetbal in Zevenaar. De Duitse bezetter vaardigde enkele decreten uit, wat leidde tot een andere competitieopzet. Hierdoor verdwenen de afzonderlijke katholieke voetbalcompetities, en de betreffende clubs werden opgenomen in het (K)NVB-verband. In de Liemers ging het daarbij om clubs als Babberich en het Didamse DVC '26 en nadien zijn dan ook de nodige derby's uitgevochten.

De oorlog bracht echter ook veel verdriet. Toen de voetbalactiviteiten na de bevrijding werden hervat, werd in het eerste nummer van het clubblad stilgestaan bij de leden die het leven lieten. Sommigen sneuvelden in militaire dienst, anderen kwamen om door Jodenvervolging, verzetsactiviteiten



of simpelweg door brute pech. Hun namen werden geëerd, en hun herinnering bleef voortleven binnen de club.



Onder invloed van de Katholieke kerk: TVV wordt DCS

Ondanks het oorlogsleed wist het Zevenaarse voetbal zich te herpakken, en in de wederopbouwjaren werd een nieuw hoofdstuk geschreven in de geschiedenis van de club.

Na de Tweede Wereldoorlog bleef de KNVB verantwoordelijk voor het competitievoetbal in Nederland, waarbij alle clubs onder dezelfde vlag speelden, ongeacht geloofsovertuiging. Toch probeerde de katholieke geestelijkheid haar grip op de achterban te versterken. In 1948 kwam er een bisschoppelijke opdracht waarin werd geëist dat katholieken zich moesten organiseren in Rooms-Katholieke verenigingen. Ook TVV kreeg zo'n oproep, wat tot verdeeldheid leidde binnen de club. In eerste instantie werd een voorstel om de club katholiek te maken weggestemd, maar bij een tweede stemming gingen de leden alsnog akkoord. Hierdoor werd de historische band met Turmac verbroken.



Jeugdige DCS'ers begin jaren vijftig met op de foto rechts Wim Arends in 1957

Een volgende stap was een naam voor de nieuwe sportcentrale. Er werd een prijsvraag in de Liemers Lantaarn uitgeschreven en daaruit werd de winnende inzending gekozen: Door Combinatie Sterk (DCS)!

Een passende naam voor een fusieclub. Maar al snel werd duidelijk dat het streven om te komen tot een krachtige sportcentrale niet van de grond kwam. Met dameshandbal en dameskorfbal hoopte men de basis te verbreden, maar na enkele jaren bleken deze afdelingen niet levensvatbaar. Na verloop van tijd moest het fiasco worden erkend en werd de sportcentrale ontmanteld. Wat resteerde was een voetbalvereniging die niet langer als TVV maar als DCS door het leven ging. Maar ook een vereniging waarin niet-katholieke leden geen stemrecht hadden en geen bestuursfunctie mochten uitvoeren. Pas in de loop van de jaren zestig werd een einde gemaakt aan deze pijnlijke ongelijkheid. De banden met de katholieke kerk werden verbroken en daarmee werd DCS weer een club van en voor alle Zevenaarders.

Het eerste elftal van DCS, kort naar de omvorming in 1948



Staand v.l.n.r J.Berens, TH.Gudde, Nol Berendsen, G.Jansen, Th Geurds, Wim Opedenoordt, Ben Hulkenberg, Knielend v.l.n.r H v/d Lest, Ben Knippenborg, C. Fontein, H. Maassen, en H. Geurds

Met Zevenaar groeit ook DCS

In de jaren '60 en '70 groeide Zevenaar in rap tempo. Nieuwe woonwijken schoten als paddenstoelen uit de grond en het inwoneraantal steeg van 10.000 rond 1960 naar 25.000 in 1975. DCS profiteerde volop van deze bevolkingsgroei. Het ledenaantal nam fors toe en de toch al sterke jeugdafdeling groeide snel verder. De DCS-jeugd werd een regionaal bolwerk. Als vereniging wilde DCS voetbalwarmte uitstralen over heel Zevenaar en in 1978 werd dit vastgelegd in een nieuw logo:



Niet alleen sportief, maar ook maatschappelijk speelde DCS een steeds grotere rol. De club organiseerde jeugdtoernooien, internationale uitwisselingen en ontspanningsactiviteiten. Dit droeg bij aan de sterke binding tussen de club en de Zevenaarse gemeenschap.

In 1984 zette DCS een belangrijke stap in inclusiviteit door als een van de eerste clubs in Nederland gehandicaptenvoetbal te introduceren. Dit G-voetbal groeide uit tot een vast onderdeel van de vereniging.



De pioniers van het DCS G-voetbal in 1984

Ook het vrouwenvoetbal kreeg een impuls. Nadat vrouwen begin jaren '70 onder KNVB-vlag mochten voetballen, startte DCS in 1984 met een damesteam. Binnen enkele jaren groeide dit uit tot een volwaardige damesafdeling.

In 1994 viel deze echter uiteen, waarna in 2006 een herstart volgde met een meidenteam. Door de toenemende populariteit van vrouwenvoetbal groeide deze afdeling gestaag.

In 2019 sloeg DCS de handen ineen met OBW en richtte SVO DCS-OBW op, een samenwerkingsverband waarin de speelsters onder een gezamenlijke naam uitkomen, maar lid blijven van hun eigen club.



De meiden van het DCS vrouwenvoetbal in 2013



Het oude en nieuwe logo van de SVO



Daarnaast zorgde de opkomst van het 35+ voetbal en zaterdagteams voor een nieuwe dynamiek binnen de seniorenafdeling, terwijl de jeugdafdeling stevig bleef staan als fundament van de club.

DCS, een stralende honderdjarige

Met een rijke historie en sterke clubcultuur viert DCS in 2025 haar 100-jarig bestaan. Honderd jaar en vol leven – DCS blijft staan voor 'voetbal met uitstraling'!

Robbert Benen en Bertil Nijhof



Prick & Van Houtum notarissen: jouw notaris voor nu en later.
Vraag een vrijblijvend en gratis gesprek aan.
Het gesprek bieden we ook digitaal aan.
 Arnhemseweg 55 te Zevenaar | 0316-524641 | www.pvhnotarissen.nl



**VOOR EEN NOG
 SCHERPERE BLIK
 DAN DE SCHEIDSRECHTER**

Zevenaar, Marktstraat 13-15, Tel. (0316) 34 59 36

PEARLE
 OPTICIENS

■ Een reis langs de voetbalvelden van DCS Van weiland naar modern sportpark

In de afgelopen honderd jaar is DCS diverse keren verhuisd en heeft in totaal op vier verschillende locaties in en rond de stad gevoetbald: aan de Arnhemseweg-Rijksweg, nabij de Buitenmolen, aan de Steenheuvel bij Oud-Zevenaar en op Hengelder. Begonnen op een weiland, vervolgens doorgroeid naar steeds betere en meer sportvelden en nu al meer dan een halve eeuw gehuisvest op sportpark Hengelder.

	Periode	Speelveld
1	1925 – 1926	Arnhemseweg-Rijksweg
2	1926 – 1931	De Buitenmolen
3	1931 – 1945	Steenheuvel
4	1945 – 1946	De Buitenmolen
5	1946 – 1953	Steenheuvel
6	1953 – 1966	De Buitenmolen
7	1965 – 1967	Noodvelden Hengelder
8	vanaf 1967	Sportpark Hengelder

1. Weiland aan de Arnhemseweg/Rijksweg Duiven (1925-26)

Na de oprichting van TVV werd korte tijd gebruikt gemaakt van een veldje aan de Arnhemseweg tegenover de Helhoek (Groessen). Dit eerste voetbalterrein bestond uit een weiland dat door een sportgezinde agrarische familie Cremers tegen een geringe vergoeding op zondag – en soms ook voor de doordeweekse training – ter beschikking was gesteld. Het kleedlokaal was niet meer dan een stal van een boer, die schuin tegenover het terrein woonde. Later in de tijd zou blijken dat het voetbalterrein aan de Arnhemseweg niet voldeed. Het lag te ver weg en een goede kleedkamer werd als een groot gemis ervaren.

2. Sportterrein bij De Buitenmolen (1926-1931)

Vanaf 1926 werd het terrein naast de Buitenmolen de vaste plek voor trainingen en wedstrijden. In onze huidige tijd is dit terrein niet meer aanwezig, maar het lag ter hoogte van waar nu het parkeerterrein van het snookercentrum is. Tot de zomer van 1926 werd dit veld bespeeld door Zevenaar, maar de club hield op te bestaan waardoor TVV handig de leegte opvulde en na de zomerstop het terrein overnam. De Turmac pakte gelijk door en bouwde een kleedlokaal bij het terrein. De jaren verstreken en in 1930 kon TVV de onderbond verlaten. Echter wilde het nog niet vloten met het verlengen van het huurcontract van het terrein in 1930. Na meerdere onderhandelingspogingen van Turmac directeur Gersdorf werd besloten in 1931 om het huurcontract niet meer te verlengen.



Het buitenmolengebied in 1928



Op de overzichtsfoto (boven) zijn twee toenmalige uitvalswegen vanuit de stad goed te herkennen. Links boven loopt de Molenstraat met aan het eind het TVV-veld en rechtsboven de Arnhemseweg. Op de foto hieronder is het gebied bij de buitenmolen uitvergroot.



3. Breulyweide aan de Steenheuvel (1931-1945)

Als vervangende locatie werd een het weiland van Jansen aan de Steenheuvel gekozen, op de grens tussen Zevenaar, Ooy en Oud-Zevenaar. Het terrein aan de Steunheuvel bevond zich vlak bij de Breuly en werd daarom ook wel de Breulyweide genoemd. Het terrein bevindt zich heden ten dage aan het einde rechts van de doodlopende Steenheuvel.

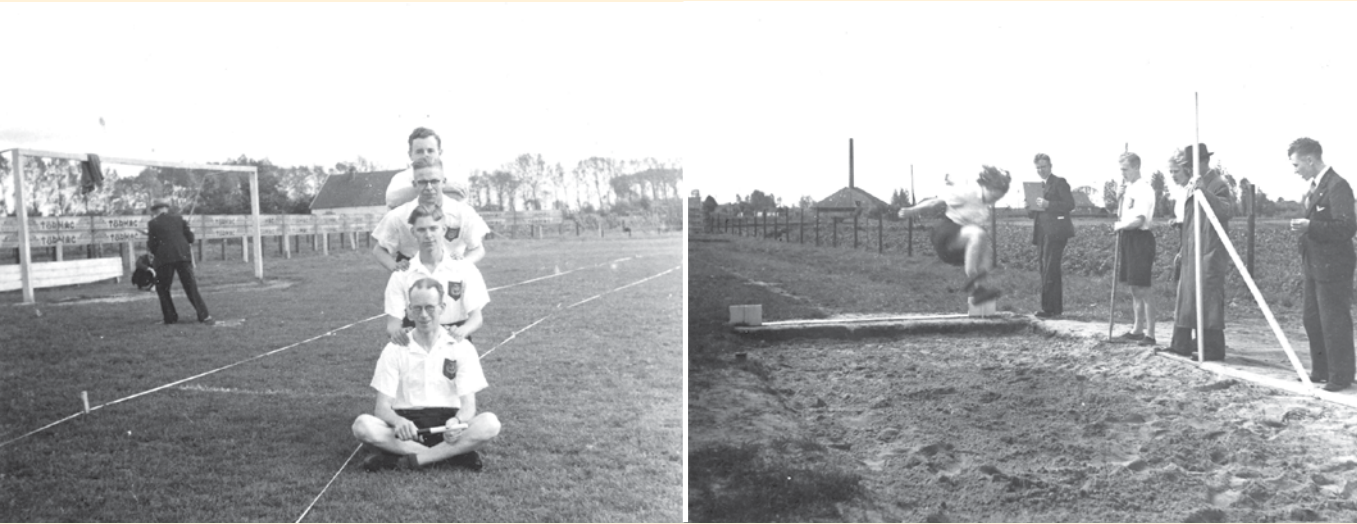
Omdat het hier een weiland betrof, moest de kavel eerst speelklaar gemaakt worden. Voor fl. 200,- werd dit gedaan door de firma Bolk uit Zevenaar. Ook het voetbalhonk van de Buitenmolen werd afgebroken en weer opgebouwd bij de Breuly voor het bedrag van fl. 162,-. Uiteraard moesten deze investeringen ook weer terugverdiend worden waardoor in het jaarverslag van 1931 niet alleen trots werd vermeld dat TVV nu een eigen terrein had, maar ook werden de leden aangespoord op tijd hun contributie te betalen.

Het nieuwe terrein werd ingewijd met een wedstrijd tussen TVV en Apeldoorn I welke werd gewonnen door TVV met 4-2. In 1933 kreeg de wereldwijde crisis ook steeds meer impact; zozeer zelfs dat besloten werd de toegangsprijzen te verlagen om hen die dit nodig hadden, te kunnen ondersteunen. De jaren kabbelden voort totdat de Tweede Wereldoorlog uitbrak. Uiteraard had de Tweede Wereldoorlog in het grensstadje een diepe uitwerking. Voetbal en veel andere sporten kwamen soms stil te liggen en tijdens de oorlogsjaren werd het terrein veelal gebruikt voor enkele Turmac atletiekwedstrijden. Toch werd er tot 1944 gewoon nog competitie gespeeld!

Aan het einde van de oorlog bleek het speelveld zwaargehavend te zijn en lagen er op en rondom het veld de nodige granaten. TVV peuterde fl. 1000,- los van de KNVB voor de sanering van het veld en vervolgens kon worden begonnen met herstelwerkzaamheden. Deze vergde echter tijd en dus moest TVV op zoek naar een tijdelijke oplossing.



Luchtfoto van het TVV-veld in 1938. In het midden – bewerkt met bal – het TVV-veld. Rechts daarvan de Oud-Zevenaarseweg, en links de Panoven. Onder is nog een puntje van de Breuly zichtbaar.



Beelden van atletiekwedstrijden op het TVV-veld bij de Panoven in 1941

4. Noodterrein aan de Buitenmolen (1945-1946)

Een noodterrein werd gevonden nabij de Buitenmolen, waarmee TVV even terugkeerde naar vertrouwde grond. Onduidelijk is hoe men tot deze keuze is gekomen, maar misschien heeft een oproep van de Turmac in de krant wel geholpen. Mensen werd gevraagd mee te denken voor een geschikte tijdelijke locatie en het beste advies zou beloond worden met een doosje sigaretten. Om de heugelijke terugkeer te vieren, werd een wedstrijd georganiseerd tussen TVV en een elftal van Engelse militairen. De wedstrijd eindigde in een 7-2 overwinning voor TVV, wat de sfeer in het veld niet ten goede zal zijn gekomen. De wedstrijd dreigde even uit te lopen op een knokpartij, maar mede dankzij de Engelssprekende Zevenaarse dokter werd de boel gesust.

5. Sportterrein aan de Steenheuvel (1946-1953)

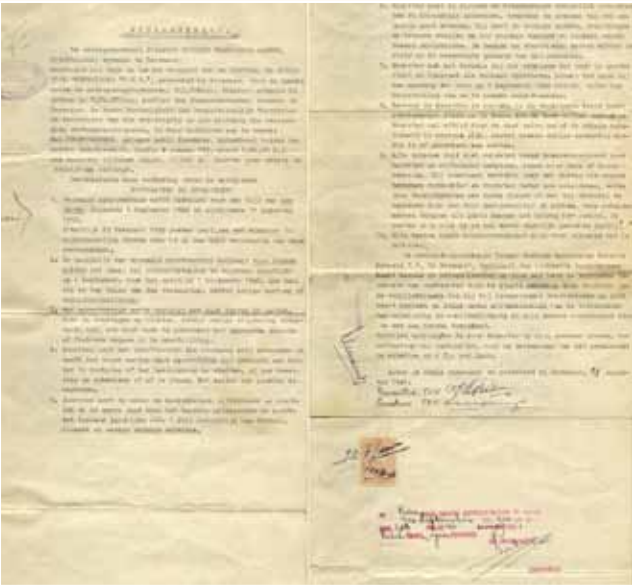
Nadat in 1946 het terrein aan de Steenheuvel weer opgeknapt was, werd een zesjarig contract afgesloten voor een huur van fl. 400,- per jaar. Voor dit bedrag moest TVV wel zelf de molshopen platslaan en de distels verwijderen.

In 1948 werd TVV omgedoopt in DCS en in 1950 bestond de club 25 jaar. In dat jaar organiseerde DCS het Zilveren Molen toernooi, dat gewonnen werd door Babberich, en werd ook de terreinknecht Kobus met zijn schapen in het zonnetje gezet.

Begin jaren '50 presenteerde de gemeente Zevenaar het idee om een gloednieuw sportpark te bouwen en reserveerde ruimte bij de Buitenmolen. DCS had er wel oren naar om hier te gaan spelen en verlengde het contract van de Breulyweide niet. Daarop werd het terrein aan de Steenheuvel vanaf de zomer van 1952 aan OBW verhuurd. Vervolgens gooiden vertragingen in de oplevering van het nieuwe sportpark roet in het eten waarmee DCS dakloos dreigde te worden. Gelukkig werd later met OBW een akkoord gesloten zodat DCS alsnog een tijdelijk onderkomen kreeg op de Breulyweide. In 1958 verliet ook OBW het veld aan de Steenheuvel. Daarna werd het gebied weer akkerland, wat het tot op heden nog is.



Het hobbelige noodveld bij de Buitenmolen in 1945



Nieuw huurcontract speelveld Steenheuvel in 1946



Sfeerbeelden van het in 1950 op de Steenheuvel gespeelde Zilveren Molen-toernooi





Wedstrijdbeelden Steenheuvel rond 1950

6. Sportpark De Buitenmolen (1953-1965)

Op 30 augustus 1953 kon alsnog het nieuwe terrein ten westen van de Buitenmolen in gebruik worden genomen door DCS. Dit nieuwe terrein voldeed aan alles wat men zich maar wensen kon: kleedkamers met aparte wasruimtes, een apart toilet, een ruimte voor de scheidsrechter, een kassa en een kantine! Ook Kobus die aan de Steenheuvel het gras nog maaide met schapen, kreeg bij dit nieuwe terrein zowaar een gemotoriseerde grasmaaier. En voor de donkere maanden werden er lichtmasten geplaatst. Eind 1953 was er daarmee een sportpark van proporties, bestaande uit twee speelvelden, een oefenhoek met verlichting en drie kleedkamers met warm water.



Sfeerbeelden sportterrein Buitenmolen in de jaren vijftig



Overzichtsfoto van de sportvelden bij de Buitenmolen in 1965



Rond 1960 werd duidelijk, dat Zevenaar aan de vooravond van een volledige gedaantewisseling stond. De stad werd aangewezen om de bevolkingsgroei in de regio op te vangen, wat de aanleg van veel nieuwe woonwijken betekende. De stad zou in korte tijd groeien van een kleine 10.000 inwoners in 1960 naar ongeveer 25.000 in 1975. Er werd een nieuw uitbreidingsplan gepresenteerd en daarin werd ruimte gereserveerd voor een groot gemeentelijk sportpark nabij boerderij Hengelder, aan de oostkant van de stad. Het terrein aan de Buitenmolen werd bestemd voor woningbouw.

Tijd genoeg voor een soepele verhuizing zou men denken, maar het liep totaal anders. Enigszins onverwacht verlengde de verhuurder van het terrein aan de Buitenmolen het contract niet per eind 1964, waardoor DCS halverwege het seizoen geen voetbalterrein meer ter beschikking zou hebben. Ook hier kon DCS na de nodige onderhandelingen toch nog een poosje blijven terwijl de gemeente intussen al was begonnen met de aanleg van sportpark Hengelder.

Na onderhandelingen met de verhuurder van het terrein aan de Molenstraat, werd er een tussenoplossing gevonden waarbij het eerste en tweede elftal nog een jaartje bij de Buitenmolen konden spelen. Lagere elftallen verhuisden naar de noodvelden.

In maart 1966 werd het terrein aan de Molenstraat omgeploegd; DCS 1 had geen veld meer! Het sportveld werd door de eigenaar in rasse schreden teruggebracht naar akkerbouwgrond, dat zo'n fl. 18.000,- meer zou opbrengen dan een sportveld.

7. Noodvelden Hengelder (1965-1967)

Zoals vermeld werd het huurcontract van het complex aan de Buitenmolen ontbonden op het einde van 1964. DCS zou dus midden in het seizoen 64/65 weg moeten, maar het sportpark Hengelder was ook nog niet klaar. De gemeente nam uiteindelijk haar verantwoordelijkheid en legde noodvelden aan tegenover de plek waar ook het sportpark zou verschijnen. De noodvelden waren gelokaliseerd op het erf van boerderij Hagen, waar heden ten dage Kringloop de Liemers gehuisvest is.

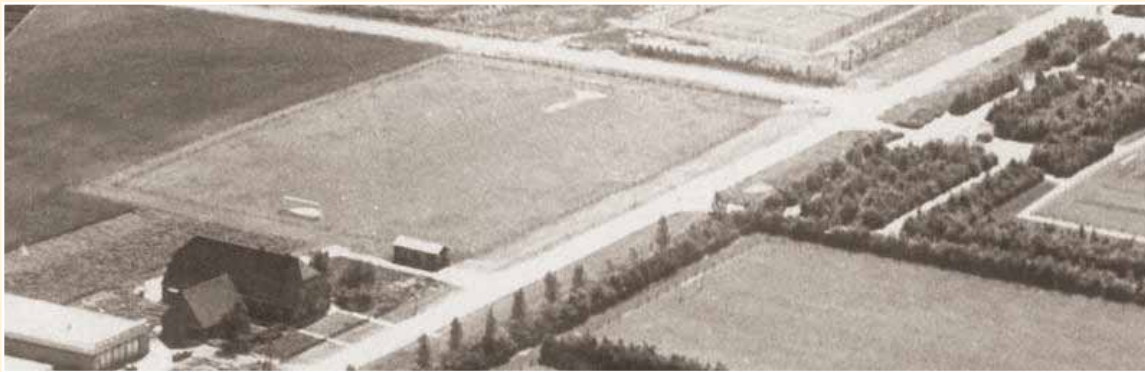
Hierdoor werden alle elftallen genoodzaakt naar de noodvelden bij Hengelder te vertrekken. Geen ideale situatie omdat de noodvelden geen verlichting hadden en ook nog niet binnendoor via de Vondellaan te bereiken waren. De burgemeester bemoeide zich er persoonlijk mee en door het opknappen van de noodvelden en verplaatsing van de verlichting van het terrein bij de Buitenmolen kon DCS in het seizoen 1966/1967 zijn draai vinden.



Krantenbericht maart 1966



Sfeerbeeld van het noodveld Hengelder in 1966 gemaakt t.g.v. het kampioenschap van DCS 3.



Luchtfoto van het noodveld Hengelder. Rechts onder ons huidige wedstrijdveld 2.

8. Sportpark Hengelder (vanaf 1967)

Het seizoen 1967/1968 betekende de ontgroening van Hengelder. DCS en OBW namen er hun intrek omdat de voormalige terreinen van beide clubs benodigd waren voor woningbouw. Daarnaast voegden zich korfbalvereniging De Zwaluwen en hockeyvereniging HVZ zich tot de “Hengelder-bewoners”. DCS nam Hengelder in gebruik met een wedstrijd tegen Jonge Kracht uit Huissen, die helaas, na een 3-0 voorsprong, met 4-5 werd verloren.



Luchtfoto van sportpark Hengelder rond 1970

In de eerste aanleg werden twaalf velden aangelegd. DCS kreeg een hoofdveld en drie overige voetbalvelden (de huidige velden 2,3 en 4). Daarnaast kreeg de handbaltak van OBW een veld en daarnaast was het korfbalveld. OBW kreeg ook een hoofdveld en één voetbalveld. Daarnaast waren er drie kleinere oefenhoeken en had HVZ een eigen veld.

Rondom de velden was het nog even behelpen omdat het langer duurde dan gewenst om de verbindingsweg naar Hengelder aan te leggen. Er moest flink worden omgefietst. Pas begin jaren '70 kon Hengelder worden bereikt via de nieuwe Ringbaan-Oost.



In 1973 werd naast het hoofdveld een tribune gebouwd. Aanvankelijk met een houten achterwand. Halverwege de jaren tachtig werd het hout vervangen door stenen.

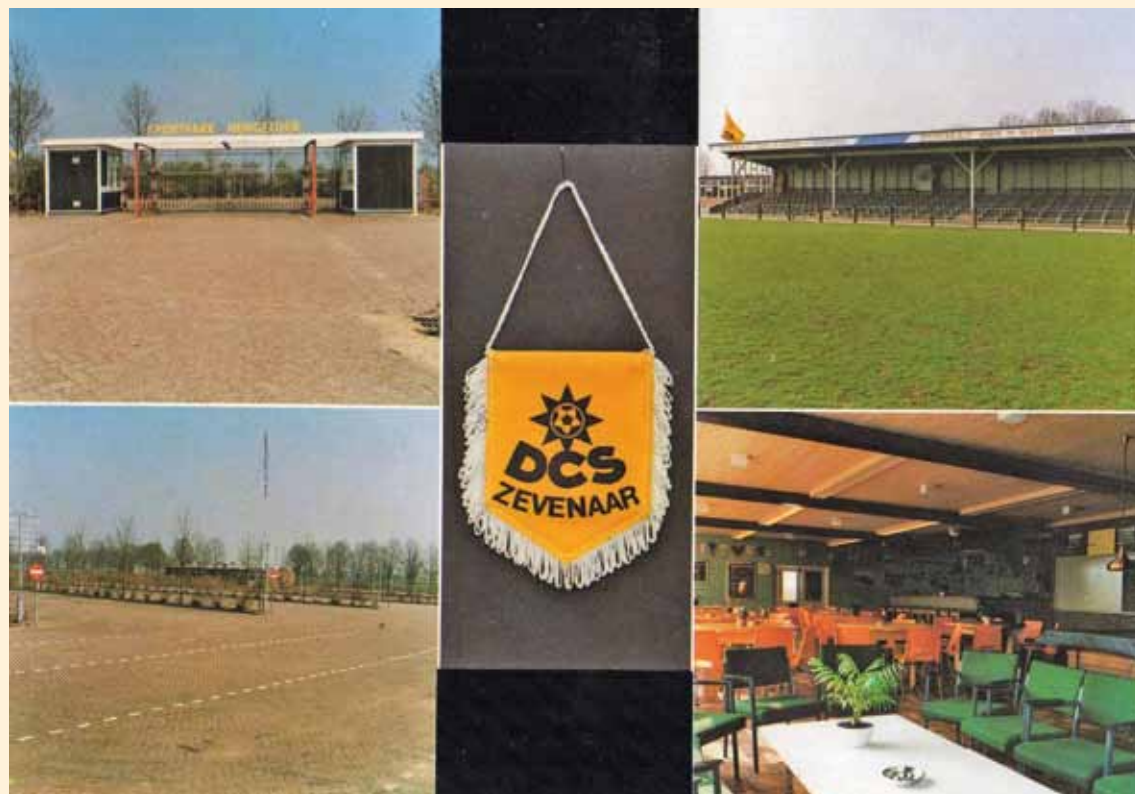


De doodlopende weg van sportpark Hengelder in de jaren zeventig. Links op de achtergrond is de woningbouw van Schaapsdrift zichtbaar.



Luchtfoto van sportpark Hengelder rond 1974

In 1980 breidde DCS het clubhuis nog een laatste keer uit en werd het terrein verder afgekaderd; HVZ, De Zwaluwen, DCS en OBW hadden inmiddels allemaal een eigen ingang gekregen en zo ligt het terrein er tot op de dag van vandaag nog bij.



DCS ansichtkaart met sfeerbeelden Hengelder rond 1981

In 2012 kreeg het hele sportpark onder voorzitterschap van Richard Kemperman met de aanleg van diverse kunstgrasvelden een geweldige impuls. Bij DCS werd het hoofdveld een kunstgrasveld.



Beelden van de aanleg van ons kunstgrasveld in 2012

DCS combineerde dit met de aanleg van nieuwe, moderne met vloerverwarming uitgeruste kleedkamers bij het clubhuis. Een jarenlange wens om voetbal- en clubhuisactiviteiten dicht bij elkaar te brengen, ging daarmee in vervulling.

Het aanpassen aan nieuwe tijden had ook een keerzijde. De “**monumentale hoofdingang**” moest in 2018 worden gesloopt om ruimte te creëren voor een nieuwe verkeersrotonde. Hierbij werd de kassa verplaatst naar de huidige hoofdingang bij het clubhuis.



Nieuwe verkeersrotonde

Huidige hoofdingang



Zo zijn we aanbeland in het jaar 2025, het 100-jarig jubileum van DCS. Op dit moment wordt er gesproken over een complete herinrichting van Hengelder en is het dus onduidelijk hoe dit DCS-verhaal verder gaat.

Bertil Nijhof en Robbert Benen



BLOEMISTERIJ SCHEPERS

Rembrandtplein 19 • 6901 DP Zevenaar
T 0316-523223 • bloemisterijschepers.nl

■ De warmte van het DCS-clubhuis

Honderd jaar bouwen aan de plek van (de) vereniging

Het clublokaal in De Swanepol

Toen de vereniging honderd jaar geleden in 1925 werd opgericht, moest TVV van de grond af worden opgebouwd. De club beschikte niet over een voetbalterrein of kleedkamers. In die jaren was het gebruikelijk dat omgekleed in een zaaltje van een lokaal café of in een boerderijschuur/boerenstal en na afloop van een wedstrijd kon men zich wassen bij opgestelde waterbakken.

Met hulp vanuit de Turmac-fabriek kreeg TVV in 1926 de beschikking over een vast terrein bij De Buitenmolen en "dankzij de gewaardeerde medewerking van de firma" verrees op dit terrein een kleedlokaal. Vanaf dat moment heeft de vereniging altijd kleedlokalen nabij haar voetbalvelden gehad. Maar van een eigen clubruimte was in die jaren nog geen sprake. De leden verzamelden zich in de plaatselijke horeca. Zo werden jaarvergaderingen gehouden bij De Pauw (Kerkstraat), Heijting (Markt) en De Leeuw (Marktstraat).

In de jaren dertig kreeg de club de beschikking over een eigen ruimte om de verenigingsband te versterken. De Turmac had villa De Swanepol in de Kerkstraat aangekocht en vanwege de warme band kreeg TVV binnen dit pand een vaste clubruimte toegewezen.

Na de Tweede Wereldoorlog paste de villa niet meer in de nieuwbouwplannen van de Turmac. De Swanepol werd in 1949 gesloopt. De plek waar de villa stond is tegenwoordig onderdeel van het Turmac-plantsoen voor het gemeentehuis.



De Swanepol rond 1930.

Het clublokaal in het oude gemeentehuis a.d. Wittenburgstraat

De sloop van De Swanepol viel ongeveer samen met de breuk tussen de voetbalvereniging en de Turmac-fabriek eind 1948. TVV werd DCS. De voetbalvereniging moest zelfstandig op zoek naar een nieuwe clubruimte en dat zou een tiental jaren duren. In de jaren vijftig was DCS voor bijeenkomsten buiten het voetbal weer aangewezen op de plaatselijke horeca en het RK verenigingsgebouw 'Van Munster-stichting' aan de Kerkstraat. Voor het verbeteren van de onderlinge band was men vooral aangewezen op enkele feestavonden. Het aantal zogenaamde contactavonden was gering.

Maar door de opening van een nieuw gemeentehuis ontstond rond 1959 ruimte rond het monumentale oude gemeentehuis aan de Wittenburgstraat. Hier kreeg de voetbalclub eindelijk weer de beschikking over een eigen vaste plek.



Sfeerbeeld januari 1966. In het clubhuis napraten over de wedstrijd tegen Doesburg.

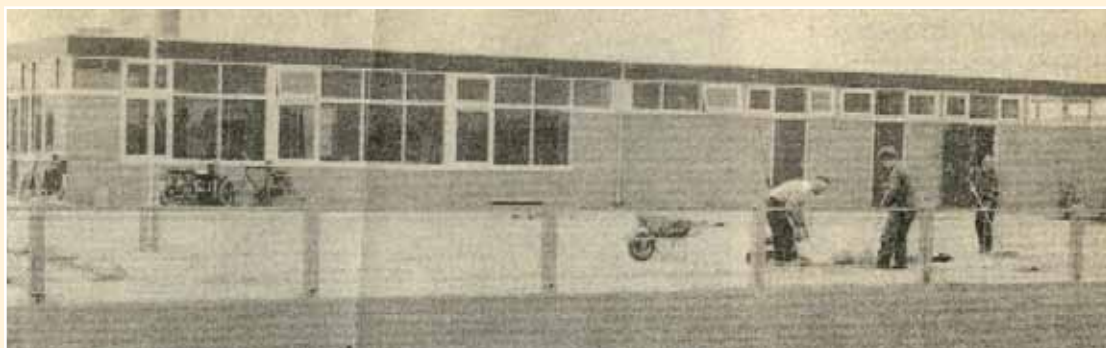


Het voormalige DCS-clubhuis in de Wittenburgstraat in 1986

Het DCS-clubhuis op Hengelder

Toen in de jaren zestig plannen werden gemaakt voor een gemeentelijk sportpark, was het uitgangspunt dat op het complex geen clubhuizen zouden worden gebouwd. De gemeente beperkte zich tot de aanleg van velden met diverse kleedkamergebouwen. Maar nog in de jaren zestig bleek dat uitgangspunt achterhaald, want moderne verenigingen hadden behoefte aan clubhuizen op de plek waar gesport werd. Dit om de onderlinge band te behouden en te verstevigen!

Al snel werd het gemeentelijk beleid aangepast en kreeg DCS toestemming een klein clubhuis op Hengelder te bouwen. Met minimale faciliteiten, omdat het geen concurrent mocht worden van de plaatselijke horeca. Als vaste bespeler van het hoofdveld koos DCS voor bouw nabij de twee kleedkamers daar.



Opening clubhuis Hengelder op 8 mei 1969.

Al snel kreeg DCS toestemming om het clubhuis uit te bouwen om de enorme toeloop van nieuwe leden vanuit de groeistad Zevenaar te kunnen opvangen en in 1972 waren deze werkzaamheden afgerond.



Met een gericht schot heropent wethouder Sparenburg het DCS-clubhuis in 1972.



Rond 1980 werd het clubhuis opnieuw verbouwd en uitgebreid met diverse faciliteiten.

Zo kreeg het gebouw aan de voorkant een toilettengroep, ruimte voor de huisdrukkerij en een bestuurskamer.



Het clubhuis voor (links) en na (rechts) de uitbreiding in 1980.



Deze foto van onderhoudswerkzaamheden aan het dak, geeft een indruk de uitbreiding van het clubhuis in de loop der jaren. Het grint vooraan ligt op het oorspronkelijke gebouw(tje).



Het clubhuis rond de millenniumwisseling.



Rond 2012 onderging de gezamenlijk ruimte van het clubhuis een complete gedaantewisseling. Eerst werd de boel volledig gestript.



Het uitkleden van het clubhuis in 2013

Daarna volledig nieuw ingericht en kwam er een open verbinding met het nieuwe kleedkamercomplex.



Het clubhuis in de nieuwe aankleding.



Het hoekje van de supportersvereniging maakte plaats voor een verbinding met de kleedkamers. Staand v.l.n.r. Theo Gijsberts, Gerrit Slotboom, Peter Beekman en Gerard Rabelink.

Want eveneens in 2013 ging een lang gekoesterde wens in vervulling, namelijk de bouw van een modern kleedkamercomplex naast het clubhuis. Tegenwoordig kun je vanuit de kleedkamer rechtstreeks in het clubhuis wandelen.





Bouw nieuwe kleedkamers in 2013



Een blik op het 'Rinus Ploeger-plein' in 2013. Nadien werd ook het buitenterras nog onder handen genomen.



De 'bouwploeg 2013', voorzover op dat moment aanwezig.

Anno 2025 staat het DCS-huis op Hengelder al meer dan een halve eeuw en zorgt het nog steeds voor clubverbondenheid. Een huis waarin veel is geëvalueerd en 'genôld', vergaderd, gefeest, getafeltennist, gebiljart, gekaart en nog veel meer.

Clubhuis-, onderhouds-, ontspannings-, jeugd- en toernooicommissies, supportersvereniging etc. hebben de afgelopen tientallen jaren gezorgd dat DCS meer is dan voetbal en daarmee gezorgd voor onvergetelijke herinneringen. En nog steeds is het DCS-clubhuis het kloppende hart van de vereniging!

Robbert Benen

**SV DCS IS
MEER DAN VOETBAL**



BELEEF, SPEEL & GENIET

KOM JE OOK?

BORRELEN & FEESTEN **ETEN**

BOWLEN & ACTIVITEITEN

De Griethse Poort in Zevenaar is dé plek voor een gezellige dag of avond bowlen, borrelen en genieten van diverse spellen. De perfecte locatie voor feesten en partijen, geheel op maat voor iedere gelegenheid.

Oude Doesburgseweg 24, Zevenaar
T: 0316-523318
www.GP-zevenaar.nl

INTERSPORT
LUSING
ZEVENAAR

■ DCS 1, het visitekaartje van onze club

Het eerste elftal door de jaren heen.....

In 1919 werd er begonnen met de bouw van de sigarettenfabriek de Turmac aan de Kerkstraat.

De Turmac maakte een hele sterke groei door en werd belangrijk voor de Nederlandse sigarettenmarkt. De Turmac gaf de werkgelegenheid in de regio een geweldige impuls. Niet alleen economisch, maar ook voor het sociaal-culturele leven in Zevenaar. Zo werd er dus op 15 november 1925 de voorloper van DCS opgericht de voetbalvereniging 'Turmac', later werd dit T.V.V.

Al snel werd de potentie van T.V.V. zichtbaar, begin januari 1927 werd in de krant geschreven: "... Turmac behaalde in deze ontmoeting een 9-0 overwinning. De verpletterende cijfers spreken van ernstige plannen der kranige Zevenaarsche club, die we moesten ons al sterk vergissen bij den strijd om den eertitel". De verslaggever had het goed gezien, want aan het eind van het seizoen 1926/1927 bezette T.V.V. de eerste plaats.

Uit de medaillec collectie van Eef Damen: AVB-kampioen 3e klas 1926/1927



Het TVV-team in 1927. Staand v.l.n.r.: de spelers T. Geurds, J. Bos, G. Schipper, H. Jansen, J. Geurds, E. Damen, P. Versteeg, B. Jansen, G. Duits, G. Teunissen (de namen van de niet-spelers zijn niet bekend) Liggend: B. Polman met Gerrie Bos

In het voorjaar van 1929 kon worden geschreven: **"Niets is aangenamer, dan bij de huidige stand van zaken een jaarverslag te geven over onze vereniging"**. Na het kampioenschap in 1928 sloeg het 1e elftal "wederom een schitterend figuur".

In seizoen 1929/1930 bleek T.V.V. wederom over een kampioenselftal te beschikken. Kampioen in 1e klasse C. En werd het bericht ontvangen dat T.V.V. in het nieuwe seizoen in de 4e klas landelijk werd ingedeeld. Zo ontstond T.V.V. in de zomer van 1930 de onderbond.

Na enkele seizoenen kwakkelen, kon in februari 1934 opnieuw de kampioensvlag worden gehesen. B.I.C. uit Brummen werd met 2-0 verslagen, doelpunten van Herman Hageman en Piet Fleskes.

Namens het personeel van de Turmac, kreeg T.V.V. die zomer een blijvende herinnering voor het behaalde kampioenschap, de clubvlag, welke nog steeds in ons clubhuis hangt.

De derde klas was bereikt, maar daar stokte de opmars. Nadat in 1936 nog aan het tweedeklasserschap werd geroken, moest in 1937 voor het eerst een stap terug worden gedaan. TVV was weer vierdeklasser en zou dat jarenlang blijven.

Na de omvorming in 1948 van TVV naar DCS bleef de krachtenbundeling tussen de Zevenaarse clubs uit. Ook sportief gezien lukte het DCS niet om de weg omhoog te vinden. Bijna ieder seizoen streed DCS mee om de titel, maar moest vaak genoegen nemen met de 2e plek. In 1953 en 1954 werd wel beslag gelegd op het kampioenschap, maar leverden de promotiewedstrijden niet het gewenste resultaat op. Pas in 1956 slaagde de missie. Dat jaar werd het kampioenschap door succesvolle promotiewedstrijden verzilverd.



Het eerste elftal van TVV rond 1930. Staand tussen de bestuursleden de achterhoede met v.l.n.r.: Hent Lusing, Bernard Polman en Jan Geurds. Gehurkt het middenveld met v.l.n.r.: Herman Kaal, Borghart/Marshall en Bertus Jansen. Zittend de voorhoede met v.l.n.r.: Teun Geurts, Jan Bos, Eef Damen, Piet Fleskes en G. Teunissen.



Het kampioenselftal in 1934. Staand v.l.n.r.: Henk Masen, Teun Geurds, Herman Zweers, Herman Kolmschate, Jan Thomassen, Hendrik Peer, Herman Hageman, Piet Fleskes en Hent Lusing. Knielend v.l.n.r.: Jan Geurds, Bernard Polman, Theet Fleskes

Terug in de tijd met Dut en Drikkus

(Liemers Lantaern, 18 januari 1957)

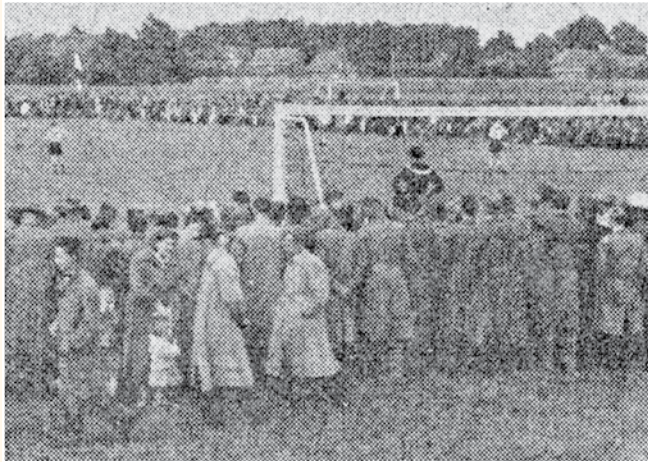
In de jaren vijftig verscheen in de Liemers Lantaern een serie artikelen onder de noemer “Oaver de echterdeur”. Op de aflevering van 18 januari 1957 maakten ‘Dut en Drikkus’ kennis met ‘de lu’j die ‘t wette kanne’.

- Bezioer, Dut!
- Bezioer, Drikkus!
- Gi’j was veurige wèèk zondagmiddag gaar nie tuus, Dutome, wor?
- Veurige wèèk zondag, zeg-ie Drikkus-ome? Da’s al weer efkus geleje, daor mo’k eers is oaver naoprakkeziere. Mor geliek hei’j! Toe was ‘k nor ‘t voetbalveld nor DCS, bi’j de butemöl.
- Wat zuuk gi’j daor dan, Dutome! Door kom-ie toch anders nooit. Gi’j het mien wel honderd keer gezeid, da’j van voetballe gaar gin verstand het en da’j d’r ook niks um geef ook!
- Da za’k nie ontkenne Drikkus, mor wat moj doen a’j de blage groot begint te kriege. Ze hemme mien net zo lang aan de kop gezanik, totda’k dan mor is zun gaon kieke.
- Hoe older hoe gekker, zeije ze vroeger.
- Zo moj ‘t now ook weer nie bekieke, Drikkusome. De jonges zeije tigge mien: “Vader, a’j now is ‘n hèvige klup wilt zien, dan moj vandaag nor ‘t veld gaon, want vandaag kump Neede”. “Zun die dan starker as Zèvender”? vroeg ik, en medeen ha’k ‘t antwoord al. “Mins, vader, daor het DCS daorgunt met 6-3 bater van gehad! ‘t Zol ons niks verwondere, as ‘t vandaag weer zo goeng. Die hemme vleugelspöllers, ‘n midveur, ‘n achterhoede ‘en ‘n kieper, zoiets hei’j nog nooit gezien...
- En gi-j liet ow van de sök praote en goeng dus nor de butemöl, a’k ow goed begriep.
- Nor de butemöl niet, mor nor ‘t voetbalveld, a’j snap wa’k bedoel! ‘t Was hatstikke druk en ik zoch mien ‘n plèeske op, waor ‘n stel luj bi’j mekaar stoenge, die alle zondage nor ‘t voetballe gaon kieke. Dan heur ik teminste, wat of datter geregeld aan de hand is, doch ik bi’j mien eiges, want persoonluk he’k d’r toch gin kiek op.
- Da’s nog nie zo gek bekeke, Dutome, want örreges moj toch zun. En het et goed gegaon, ik bedoel: bu’j d’r ech völ wiezer van geworre?
- Ik zal ow zo ien ‘t kot prebiere weer te geve, wa’k allemaol het opgevange, Drikkusome. Ien hoe wiet ik dan völ wiezer zun geworre, kö’j eiges wel vaststelle. De beije klups kwamme op ‘t veld en al gauw ha’k geheurd, dat de gèle de Zèvenderse wazz. De andere motte die uut Neede dus zun gewes! Watter now kümp, is wa’k mien nog zo ien de kop kan hale, wa’k allemaol geheurd het.
- Van die lu’j die ‘t wette kanne, bedoel-ie?
- Nogal glad! Van wie anderst! Daorveur goeng ik d’r toch van pres bi’j staon!

- ****
- Net wa’k doch! Zie’j wel! Ze smiete weer alles oaver de vleugels, net as ien Neede. ‘k Het ow wel gezeid, dat ze gin been aan de grond holde!
 - ter Bogt is èvel hèvig goed vandaag!
 - Gaot weg, man, dan ha’j um daorgunt motte zien, kick mor is, daor komme ze al weer aan!
 - Mor d’r steet nog ‘n bek. Ze zun d’r mor zo nie deur!
 - Völs te old! Gin centje meer wèèrd!
 - Hi’j ruump anders merakels goed op en netjes geplaatst ook...
 - Völs te old! Gi’j mot mien wat vertelle! Daor hadde ze...
 - Jonge-jong, wa’s den stopperspil vandaag weer op dreef, den grote midveur van Neede krieg gin schijn van kans bi’j um!
 - Gi’j praat krek, naor da’j verstand het. ‘n Kind kan zien, dat den spil völ te klein is! Wat wil den now make tigge zo’n grote, zwaore midveur.
 - Kiek dan mor is! Hi’j kan dan wel klein zun, mor hi’j gif zich wel zo hoog op, dat ook de hoge halle veur um zun. En handig, dat den spöller is....
 - Völs te klein....

- ****
- Waar blief-ie now met ow gin been an de grond holde? ‘t Is al 2-0 veur DCS en ‘t had gin haor geschèèld of ‘t was 3-0 gewes....
- Wach nog mor efkus! Wi’j zun d’r nog nie! Hier, wat he’k ow gezeid l ‘t Is al 2-1! Zag-ie hoe den linksbute d’r deurhen slofte? D’r komme d’r nog völ meer! Da’s juus de krach van die lu’j, die hèvige vleugelspöllers. Moj die van ons daor bi’j zien lope! Hopeloos! Wèèrdeloos! Ze lere ‘t nooit! Veurzette doen ze niet en schiete könne ze nie, ‘t is mien....
 - Hei’j dat gezien, hoe Jan Kelderman da efkus ‘n goaltje miek? Hei! Ik het ‘t tigge ow! Zag-ie dat? Dat was zeker umdat de DCS-vleugels nie schiete könne? ‘t Is 3-1 en ‘t is daluk rös, mien dunk, dawwa d’r goed veur staon!

- ****
- Meer kan’k mien van ‘t verhaal nie herinnere, Drikkusome, want nao de rös h’k ze nie weer gezien. Toe zun ze örreges anders gaon staon, mor ‘t mooiste kump nog achteraan!
 - Gi’j bedoelt zeker, dat de gèle de wedstrijd hemme gewonne, Dutome?
 - Dat was netuurluk ook mooi, mor dat bedoel ik nie. Toe de wedstrijd afgelope was, goeng ik ‘t veld af, zoas iedereen. Dat gèèt bi’j zo’n hoop volk netuurluk nie zo gauw en op ‘n gegeve moment bleef ik efkus staon. D’r stonge drubeltje minse bi’j mekaar en eentje d’r van had ‘t hoogste woord.
 - Da’s hos altied zo, Dutome!
 - Mor ier was ‘t iets ampats, Drikkus-ome! Den eigeste man, den van gin ene DCS-spöler iets goeds wis te vertelle ien de eerste helf, kwam geluud en hande te kot um iedereen dudeluk te make, dat hi’j ‘t altied wel gezeid had, dat Neede ien Zèvender bater zol kriege, umdat Zèvender völ starker was. Gin een achterhoede was zo sterk as van DCS; gin middenlinie kon d’rich met de onze mète en de veurhoede was deur gin verdediging te holde! Jonges, zondag kloppe wi’j Jonge Krach ien Huusse, goa’j ook met.....
 - En bu’j now werkelijk völ wiezer geworre, Dutome? Hei’j now ‘n beetje kiek op de zaak gekrege?
 - Daor mag gi’j now is nor raoje, Drikkusome! Mor één plezier köj mien doen.
 - En dat is, Dutome?
 - Atter zondags weer gevoetbald wut, gaot dan is met mien met. ‘t Is mien goed bevalle. At de wedstrijd soms minder spannend is, köj ien ieder geval, nog is lache, a’j de ore goed los het!
 - Gi’j mag op mien rèkene, Dutome!



DCS 1 kampioen 4e klas 1955/56
Staand v.l.n.r.: Jan Fonteijn, Harry Tiemissen, Ben Knippenborg, Nol Berendsen, Ben Hulkenberg en Hennie Geurds.
Gehurkt v.l.n.r.: Van Gelder (trainer), Geert ter Bogt, Jan Arends, Frans Gerrits, Jan Kelderman, Henk Peters en Van Kuijk (verzorger). Niet op de foto de reserves: Bart van Haren, Wily Peters, Wim van Wessel, Theo Schepers en Theo Fleskes.

In 1963 leidde een sportieve domper tot degradatie, maar dit keer werd de weg terug omhoog snel gevonden. In het jubileumjaar 1965 (40jaar) zorgde een ongeslagen kampioenschap de terugkeer van 3e klas-voetbal op de Buitenmolen. Als 3e klasser presteerde DCS in de tweede helft van de jaren 60 als een goede middenmotor. De sportieve successen werden geleverd door de sterk groeiende jeugdafdeling. De nieuwbouwwijk Zonnemaat zorgde voor veel jeugdspelers. Eind 1969 kon het 250e jeugdlid (Ricky Hoop) worden verwelkomd. Ten tijde van het 50-jarig jubileum in 1975 was DCS gegroeid naar 600 leden (9 senioren en jeugdteams)

DCS 1 kampioen 4e klas 1964/65.
Staand v.l.n.r.: Trainer Holthuizen, Frits Kupperts, Jan Barten, Tinus Willemsen, Jan Arends, Jan van Onna en Henk Deenen.
Gehurkt v.l.n.r.: Jan Kelderman, Wiet Geurds, Willy de Jager, Frits Hoebe en Fred Dikker.
Op de foto ontbreekt Hendrik Elfrink (leider).

DCS1 Kampioen 3e klas 1975-1976.
Staand vlnr: Tinus Vreeke (voorzitter), Jan Pelgrom (grensrechter), Peter Driessen, Leo Gardien, Peter Link, Geert Visser, Peter Gardien, Jacques Cleeren en Fred de Jager.
Zittend vlnr: Jan Lammers, Hendrik Elfrink (leider), Peter Cocu, Geert Keurentjes, Rini Kromdijk, Peter Derksen, Rob Jansen en Jan Keurentjes.

Er lag dus een steeds sterker wordende basis onder het eerste elftal en dit zorgde er voor dat in 1976 voor het eerst de stap naar de tweede klas kon worden gezet.

Over dit kampioenschap in 1976 haalde keeper Peter Cocu in 2007 in gesprek met Gelderlander-journalist Han Dreuning volgende herinneringen op. “De kampioenswedstrijd was tegen Worth Rheden, we wonnen met 6-1. We hadden gewoon een goede ploeg. Jan Lammers was een geweldige voorstopper en bij Fred de Jager begon als laatste man het voetbal. Het is gewoon het beste elftal waarin ik ooit heb gevoetbald. Opvallend is dat van de toenmalige selectie er later zeven spelers in het trainersvak terecht zijn gekomen.” Waaronder ook Peter Cocu. “Toen Phillip zo’n beetje doorbrak in het betaalde voetbal ben ik gestopt. Ik kon het ook niet meer met mijn werk combineren”.

In die periode werden de verrichtingen van de spelers ook nadrukkelijk gevolgd vanuit het profvoetbal. Interesse was er onder meer voor Geert Visser (Vitesse en Go Ahead), Rini Kromdijk (Cercle Brugge), Leo en Peter Gardien (De Graafschap en Wageningen). Het team viel dan ook snel uit elkaar. De gebroeders Gardien kozen voor Wageningen. Ook anderen zochten hun heil elders. Met inpassen van jeugdspelers wist DCS het verlies op te vangen en zich in de 2e klasse in de middenmoot te nestelen.



In seizoen 80/81 met ruim 600 leden en een jeugdelftal die op het hoogste niveau speelt, strookte een plek in de middenmoot niet met de clubambities. Het eerste elftal moest hogerop! Met Ben Zweers werd een trainer binnengehaald die met zijn club Rheden zelfs landskampioen van Nederland was geworden. Ook nam Zweers een aantal ‘Rheden-spelers’ mee. In dat 1e seizoen streed DCS mee om het kampioenschap maar Velpse Boys blokkeerde die weg omhoog.

Maar daar waar in het verleden DCS de nodige talenten van buurtclubs aan zich wist te binden kwam begin jaren 80 een omgekeerde beweging in gang. Zo zochten selectiespelers hun heil bij Babberich, OBW en SDZZ. Midden jaren 80 werd DCS overvleugeld door Babberich en in 1989 betekende degradatie dat DCS in de derde klas de competitiestrijd met OBW mocht aangaan.

Nadat het DCS in 1990 met trainer Rini Kromdijk was gelukt de 3e klas te ontstijgen, volgde een jaar later weer degradatie. DCS was dus terug bij af, maar opnieuw toonde het elftal veerkracht. Het kampioenschap werd weliswaar gemist, maar een zinderende finale van de nacompetitie bracht in 1992 toch promotie. In de 2e klasse werden de geelzwarten herenigd met OBW. Vervolgens bleven de sportparkgenoten grotendeels in elkaars vaarwater, waarbij beide ploegen op en neer pendelden tussen de 2e en de 3e klas.

Vervolgens zorgde het seizoen 2000/2001 voor een nieuwe sportieve doorbraak. Onder leiding van trainer Andries Ulderink wist DCS voor het eerst te promoveren naar de 1e klas. Dit nadat OBW een jaar eerder al tot de 1e klas was doorgedrongen. Een spannende ontknoping. Puntgelijk gingen DCS en Jonge Kracht de laatste speelronde in, terwijl Rheden met 3 punten minder theoretisch ook nog kans op de titel had. DCS deed wat het moest doen. Het won van het altijd lastige PAX met 2-0. Doordat Jonge Kracht niet verder kwam dan 0-0 tegen Germania, kon in de DCS-kantine op Hengelder het kampioensfeest losbarsten en de platte wagen weer van stal. Net voor kampioensfeest sprak ‘**De Gelderlander**’ met Ton Buil die in die jaren belast was met de technische zaken rondom DCS 1. Over Andries Ulderink was Buil vol lof.

“**Andries moet hogerop.** Hij is bijzonder goed en heeft alles over voor het voetbal. Hij komt nog wel terecht bij een hoofdklasser of in het betaalde voetbal.” Na DCS werd Andries trainer bij o.a. De Graafschap, Go Ahead Eagles, Ajax Cape Town en sinds maart 2025 hoofdtrainer bij Royal Antwerp.



DCS 1 Kampioen 2000-2001. Zie ook pagina 37



DCS 1 1980-81. **Staand v.l.n.r.:** Wim van de Wouw (leider), Winston Belgrave (verzorger), Adrie Boone, Paul van Snippenburg, Rob Kuipers, Frank van de Schepop, Hans van Elden, René Lammers, Hans van de Have, Willy Melchers en Theo Riswick. **Zittend v.l.n.r.:** Reinier van Grol, Geert Visser, Peter Smit, Hans Zweers, Ben Zweers (trainer), Peter Cocu (2e trainer), Peter Driessen, Peter Link en Jan van de Wouw.



Het eerste elftal van D.C.S., seizoen 1989/1990. **Achterste rij v.l.n.r.:** A. Schunk (verzorger), R. Kromdijk (trainer), P. van Londen, P. Rabelink, D. Goudart, J. van Krevel, R. Lammers, J. Wolff, R. Lendering, E. van Groningen, J. Berends (leider) en H. van Hummel (grensrechter). **Voorste rij:** W. Winter, J. Peters, V. Verhoeven, R. Bos, M. Quint, E. de Lorijn, A. Jansen, M. Willems, M. Wassink en W. van Uem.



DCS 1 2002-03. **Achterste rij vlnr:** W.Weenink, R v.d. Zand, J. de Reus, D. Goudart, K. Jacobs en L. van Stralendorff. **Middelste rij:** H. Donkers (materiaal), T. Gertsen, K. Jeurissen, E. Whittie (trainer), R. Bos, J. de Waal (leider), M. Voskamp, R. Kamphorst en J. Kottrik. **Voorste rij:** R. Loesink (grensrechter), Ch. Berends, R. Oude Essink Nijhuis, D. Koekoek. B. Janssen en B. Willemsen.

DCS in de 1e klas was geen succes. Bij het debuut bleek dat de geelzwarten het hogere niveau niet aan konden. Rene Lammers die na 20 jaar trouwe dienst de schoenen aan de wilgen had gehangen werd gestrikt als interim-trainer, maar ook hij wist het team niet in veilige haven te loodsen. Het team toonde wel veerkracht in 2003 werd DCS 1 ongeslagen kampioen en bracht Eric Whittie DCS voor de 2e keer in de 1e klas.



DCS 1, kampioen 27 mei 2018. **V.l.n.r. bovenste rij:** Mascotte Appie, Raoul Beeking, Rene van Leeuwen (voorzitter), Desley ten Westenend **achter arm:** ?, ?, Terry Morsch, ?, Daan Witjes, ?, Jeff Lammers, Nils van de Landen, Willem Mulderij (hoofdtrainer), Onur Ilbay, Mark Berendsen, Robin van Ooijen, Amo Lingansere, Theo Gijsberts (secretaris), Werner Jeene (grensrechter), Kevin Jeurissen (assistent trainer). **Onderste rij:** Wilfried Kersten (leider), Noud Croes, Jelle Klaassen, Jasper Jansen, Daan Witjes, Jordi Klaassen (leider), Jelle Smalbraak, Jan van Zimmeren, Peter van Raaij, Jan Simon Sluis, Berat Sasmaz, Sven Willems, Hans Siers (verzorger). Niet op foto: Kelvin Lenselink, Mario Driessen (leider).

In seizoen 2017/2018 werd DCS op de laatste speeldag na een zinderende derby tegen OBW kampioen van de 3e klasse C. De wedstrijd eindigde in een 3-3 gelijkspel. Halverwege keek DCS nog tegen een 1-3 achterstand aan en kwam na een klein uur met tien man te staan. Nadat ook OBW een man verloor door een rode kaart, keerde het tij en wisten de geelzwarten nog twee keer te scoren. OBW kwam uiteindelijk een punt te kort om zich te plaatsen voor de nacompetitie, maar voor DCS was het punt genoeg om de kampioensvlag te mogen hijsen. In De Gelderlander blikte topscoorder Onur Ilbay terug: “Ik heb al veel derby’s gespeeld, maar nooit zo’n gekke als deze. Dit kwam echt uit de tenen. We waren bij rust in shock”.

Weer zakte het team in het eerste seizoen (2e klas) door het ijs. DCS had haar plafond bereikt. In de jaren daarna pendelde het eerste elftal diverse malen op en neer tussen tweede en derde klas: 2007 degradatie, promotie 2011, degradatie 2013, promotie 2014, degradatie 2016 en promotie 2018.



Vervolgens leek DCS zich tot een stabiele tweedeklasser te ontwikkelen, maar een versterkte degradatieregeling betekende dat DCS in 2024 weer een stap terug moest worden gedaan. Afgelopen seizoen 2024/25 streed het team van trainer Kevin Jeurissen tot op de laatste dag om promotie, maar helaas kon het jubileumjaar niet worden opgefleurd met een terugkeer in de 2e klas.

Ron van Stralendorff



Mercurion 26C
6903PZ
Zevenaar
088.-7362222

E-mail: info@rena-accountants.nl
www.rena-accountants.nl

De GroenRijk
Tuinbon
het cadeau dat
altijd uitkomt.

GroenRIJK
Weet wat er leeft
GroenRijk Zevenaar
 Pannerdensedeweg 8 A • 0316-333538 • www.groenrijk.nl



Kole
Kapsalon

Grietsestraat 29
 6901 GR Zevenaar

✂

T 0316 524422

■ Kampioensteam uit 1976 tilt DCS eindelijk naar de 2e klas ‘Volgens kenners het beste team in honderd jaar’

Terwijl DCS begin jaren zeventig een enorme ledengroei kende, bleef het eerste elftal nog jarenlang in de derde klas hangen. Een overtuigend kampioenschap bracht daar in 1976 eindelijk verandering in. Voor het eerst in haar bestaan mocht DCS zich tweedeklasser noemen. Met Peter Gardien en Rob Jansen - twee spelers uit die tijd - bliken we terug.

Peter Gardien was de jongste speler van het team die in het jaar 1976 kampioen werd. Peter groeide op in de Gersdorfstraat 13 samen met 3 broers en 2 zussen. Al op jonge leeftijd ging hij naar DCS met zijn broer Leo, later volgde Mark en Fred ook. “Wat ik kan herinneren van dat team was de goede sfeer en gezelligheid onder elkaar en ook met de Dames. Onze trainer, Joop Willems, had veel ervaring als speler van de Graafschap. De groep bestond uit jong en oud en het klikte goed. De mix was goed met spelers zoals Jan Lammers-Peter Link-Fred de Jager-Jac Leeren en Geert Visser. We speelden dan ook heel aantrekkelijk voetbal. Toen we kampioen werden gingen we op bezoek bij Peter Cocu en Philip heeft nog bij mij op schoot gezeten. Willy de Jager had destijds een kroeg in Herwen daar zijn we naar toe geweest uiteraard met de Dames het was erg gezellig. Grace Kromdijk-Els Soeter en Wilma Jansen en de vrouw van Nobby (Peter Derksen) waren de gangmakers.”

Peter vond vooral de voorzetten van de rechterflank door Geert Visser geweldig. “Trouwens Geert voetbalt nog steeds bij onze buren. Kampioen worden is altijd leuk met welk elftal dan ook”, zegt Peter. Door zijn goede spel stonden enkele betaalde clubs bij hem op de stoep. De trainers van Wageningen, Vitesse en de Graafschap hadden wel belangstelling voor de centrale middenvelder. “Ik koos uiteindelijk voor Wageningen, omdat mijn broer Leo ook mee mocht. Ik studeerde voor fysiotherapeut en kon niet altijd trainen, dan ging Fritz Korbach soms met mij alleen in het bos conditie training doen.

Ik heb 9 jaar op de Wageningse Berg gevoetbald. Daarna heb ik in Bennekom gevoetbald, dat kwam goed uit want ik woonde eerst in Renkum en later in Veenendaal. Omdat ik graag met mijn 3 broers wilde voetballen zijn we naar Westervoort gegaan. Een hele leuke tijd en ook nog kampioen geworden. Mijn voetbal carrière heb ik afgesloten bij OBW met mijn broer Mark maar door veel blessures heeft dat niet lang geduurd.” Peter en Rosita zijn weer terug in Zevenaar, dicht bij hun dochters, waar voor Peter het voetbal pakweg 60 jaar geleden begon.

De eerste herinnering van Rob Jansen dateert van begin jaren 70. “Ik mocht invallen tegen Sprinkhanen en ik scoorde bijna”, zegt hij lachend. “Dat was een elftal met o.a. Joep Peters-Willy de Jager-Frits Hoeben en Tinus Willemsen. Ik heb nooit in het tweede team gespeeld gelijk in het eerste.

In het kampioensteam van 1976 zaten louter goede voetballers en veel techniek, zoals de gebroeders Gardien op het middenveld. Daarnaast de snelheid van Geert Visser en vergeet onze keeper Peter Cocu niet, waar ik nog steeds contact mee heb. We hadden genoeg scorend vermogen met Jan Keurntjes-Rinie Kromdijk-Jacq Cleeren en genoemde Geert Visser. Ik speelde rechtsback en mocht af en toe mee met de aanval. Daardoor heb ook ik dat jaar een paar doelpunten gemaakt.

De sfeer was optimaal en de trainingsopkomst was altijd goed. De dames waren ook goed vertegenwoordigd. Maar wanneer wij met de bus of auto gingen, kregen ze geen soep of een biefstukje. Daar konden ze wel over mopperen. We zijn nog een keer elftal van de week geweest in de Arnhemse Courant vanwege de goede uitslagen. Tijdens de training werden ook foto's gemaakt. We werden tegen Worth Rheden terecht kampioen, gevolgd door een mooi feest met bloemen en bier.

De kampioensreceptie was in de aula van de Technische School en dat was behoorlijk officieel, kan ik mij herinneren. Jammer dat een aantal spelers weg gingen sommige waren gevoelig voor geld anders hadden we zeker eerste klasse gespeeld. Omdat ik bij de Rabobank in Beek ging werken verhuisde ik daar naar toe en heb 3 jaar voor t Peeske gevoetbald. In Tiel heb ik bij Theole gevoetbald omdat de kleuren ook geel-zwart waren. Toen nog een jaartje bij 't Peeske om vervolgens terug te keren bij DCS in het derde team. Ik train nog steeds bij de Vets en ben de oudste van het stel 71 jaar!!!”

Fred Jansen



DCS 1 1975/76. Staand v.l.n.r.: Hendrik Elfrink (begeleider), Fred de Jager, Jan Lammers, Peter Derksen, Peter Gardien, Rob Jansen, Peter Cocu, Joop Willems (trainer), Jac Cleeren en Jan Pelgrom (grensrechter). **Gehurkt v.l.n.r.:** Fred Jansen, Peter Driessen, Rini Kromdijk, Geert Visser, Peter Link, Jan Keurntjes en Leo Gardien.



Veteraan Rob Jansen
 (“Vader”)



Van Ussen
Tweewielers

Kerkstraat 44
6901 AD Zevenaar
T (0316) 52 32 96




Wie aan bouwen, verbouwen of renoveren denkt, komt vanzelf terecht bij BouwCenter HCI in Hengelo Gld., Uift, Zevenaar, Elst en Zutphen. Zowel professionele bouwers als zelfbouwers weten de weg naar BouwCenter HCI uitstekend te vinden. Geen wonder, we zijn al sinds 1921 geworteld in de bouwwereld.

Vraag het gewoon aan HCI

HCI BOUWCENTER
Handelsweg 2, 6662 NH Elst Gld. (0575) 46 81 81 www.bouwcenterhci.nl



Accountants- en administratiekantoor Redu

Voor al uw accountancy, administratieve en fiscale diensten

Wij staan u ten dienste op het gebied van:

*Administratie	*Belastingaangiften
*Jaarrekening	*Adviezen
*Startersbegeleiding	*Loonadministratie

De Beemd 53, 6903 AE Zevenaar
Telefoon: 0316-769098

www.administratiekantoorredu.nl
info@administratiekantoorredu.nl

■ Kampioensteam 2001 maakt DCS eerste klasser 'Een team vol echte liefhebbers zorgt voor sportieve doorbraak'

In 2001 wist DCS voor het eerst door te stoten naar de eerste klas. Achter de schermen werkte Ton Buil aan de toekomst. Nog voordat promotie een feit was, sprak 'De Gelderlander' met hem.

Het weekeinde van de waarheid breekt aan voor tweedeklasser DCS. De Zevenaarse titelkandidaat speelt morgenavond op eigen veld tegen concurrent Jonge Kracht, terwijl de Didarnse buurman (DVC'26) DCS maandag een vriendendienst kan bewijzen door de Huissense nummer twee beentje te lichten.

Achter de schermen is de Zevenaarse club zich intensief aan het voorbereiden op een eventueel eersteklasserschap. Ton Buil – die belast is met technische zaken, analyses maakt van komende tegenstanders en talentvolle amateurs in de regio scout – heeft de selectie al doorgelicht. "Het ziet er goed uit. Het raamwerk van het elftal blijft. Doelman Remco Bos, Dennis Goudart en de drie Aaltense jongens hebben hun ja-woord inmiddels gegeven.

We werken bij DCS niet met contracten. Als ze mij de hand schudden, is het vertrouwen wederzijds. René Lammers wordt 39, Ron Paar 38. Zij gaan dit jaar voluit voor de titel, maar de twee 'oldies' zijn voor volgend seizoen een vraagteken." Bij DCS geven ze de jeugd ook een kans. "We zijn intensief bezig met de doorstroming. Zo trainen nu al vier jeugdspelers met de selectie mee. Als ze het hoge niveau aankunnen, komen ze er definitief bij. Ik heb elke week contact met de nieuwe trainer Dick Regeling, die ik op de hoogte houd van de nieuwe ontwikkelingen.

In de onkostensfeer hebben we alles heel goed ingevuld, de randvoorwaarden zijn prima. Maar als spelers puur voor het geld kiezen, kunnen ze beter naar Babberich of OBW gaan. De DCS-jongens zijn echte liefhebbers geworden, die zich hier thuisvoelen en niet zo maar verkassen."

Buil is verder nog actief met scouting voor De Graafschap. "Toch heb ik daar voor DCS niets aan. Spelers die bij een tweede team van De Graafschap afvallen kiezen toch snel voor een hoofdklasser."

De Zevenaarder laat zich op zijn beurt op de achtergrond informeren door voormalig voetbaltrainer Jacques Cleeren.

"Ik heb vaak gesprekken met hem. Als we bruikbare spelers in de regio zien voetballen, schromen wij niet die te benaderen.

Vaak is het ook zo dat spelers zichzelf aanbieden. Als ze maar ambities hebben en in de groep passen, kan altijd gepraat worden."

DCS lijkt zich in navolging van Babberich en OBW te ontpoppen tot een toonaangevende club. "De concurrentie binnen die paar kilometers in de Liemers is erg groot. De 'Sociëteit De Liemers', zeg maar de businessclub van DCS, doet veel voor de club. Voor ons is het geen must in de toekomst een hoofdklasser te worden.

We wilden af van het jo-jo-effect van degraderen en promoveren. We zijn nu een stabiele club geworden."

De Gelderlander, 13 april 2001



DCS 1 2000-2001.

Achterste rij v.l.n.r.: A. Uiderink (trainer), R. Bos, M Schoppers, P. Rabelink, B. Deunk, R. Wijlhuizen, M. Voskamp, D. Goudart, B. Janssen, R. v.d. Zand en J. Niuewenhuis.

Voorste rij: E. Heynen (verzorger), G. Grevink, P. Kok, M. Jansen, J. Kayser, J. de Reus, R. Paar, E. Ririmasse, H. Donkers (materiaal) en J. de Waal (leider).

Afwezig inzet: René Lammers.

■ Voetbalplezier op het veld, in kleedkamer en clubhuis

Seniorenvoetbal kent alleen een minimumleeftijd

De tijden dat DCS dertien seniorenteams had, ligt al ver achter ons. Daar staat tegenover dat het aantal voetballende senioren nog steeds aanzienlijk. Voor een 35-plus- of veteranenteam is niet snel sprake van een maximum aan spelers. Senioren voetballen tegenwoordig op woensdag, donderdag, vrijdag, zaterdag en zondag. In allerlei partij vormen, met één gemeenschappelijke deler: niemand wil verliezen! En als je verliest, dan strijdend ten onder. Of zoals Theo de Wit het eens in één van zijn ‘spoedbrieven’ schreef: ‘Elf enthousiaste spelers in het veld, daar droom ik van. Elke uitslag is dan een goede uitslag.’

Misschien nog wel belangrijker dan bij andere teams, is de derde helft voor senioren. Of beter gezegd, de teamsfeer in de kleedkamer en na afloop in het clubhuis. Die speciale voetbalsfeer is iets van alle tijden. Het is waarschijnlijk het best verwoord in oude DCS-posten uit de jaren negentig. Naast de nodige elftalportretten van lagere teams door Peter Beekman, vind je er de verhalenreeksen van o.a. Shofel & Shievuld (*Elshof en Veldhuis*) en Theo Smits. Vol kleedkamerhumor en daarmee van alle tijden.

Verder bladerend door de oude DCS-posten, wordt je als ook weer herinnerd aan de onderlinge toernooien. Net als nu de manier om de onderlinge band tussen de senioren(*teams*) te versterken.

In vroegere tijden verspeeld onder de naam **Piet van Zevenbergen**. In aanloop naar de 10e editie hielp Willem Elshof ons in de DCSpast van april ‘89 herinneren, waarom dat toernooi levend moest worden gehouden. Eveneens in de jaren tachtig verscheen een verhaal over “**Mijn Kampioen**”. Het geeft weer een iets ander kijk op ons seniorenvoetbal geeft en is tijdloos.

Het zijn twee voorbeelden van in oude DCS-posten verschenen verhalen. Als je tijd en zin hebt, nog veel meer verhalen zijn binnenkort terug te lezen op: www.dcs-archief.nl.

Robbert Benen



Een voorbeeld van een veteranenteam DCS 12 rond 1990. Een elftal vol spelers die zich ook op andere fronten verdienstelijk hebben gemaakt voor DCS.

Op de foto staan: Piet Jansen (leider), Gerard van Hal, Peter Ros, Charles Cremers, Alan Chtouki, Rinus Ploeger, Mark Paar, Bert Krist, Theo Schoenmakers, Gerard Rabelink (leider), Ronald Smittenberg, Appie van Eijck, John Pelkman, Harrie Jansen, Arjen Kaandorp, Tom de Kinkelder en Tom Jansen. Ook op de foto de nodige jongeren die inmiddels onze seniorenafdeling zijn komen versterken.

Piet van Zevenbergen

Men moet dat maar van me aannemen: ooit heb ik ook gevoetbald. Bij DCS. Natuurlijk. Op de “Buitenmolen”. 2 velden, 1 douche. Veld 1 was voor de senioren. Daar lagen we na de H. Mis op zondag naar te kijken. Met vanzelfsprekende bewondering en een ingeworteld ontzag. “Zevenaarse” kreten galmden over het veredelde weiland. M’n vriendjes en ik voelden ons geborgen. Niets was er vreemd. Tot op een dag we heel wat anders hoorden.... Het leek wel Amsterdams ! Wie stak daarachter ? Een wat kleine, donkerharige man met een loepzuivere traptechniek. Hij had het niet over: “Kiekus hier dan”, maar:”Kaïke jonges, blaif spele”. “Da’s een man den kan proate en voetballe tegeliek”, antwoordde vader op m’n vragende blik. “Nee, den kump niet van hier, den is uut ut weste”, voegde hij er overbodig aan toe. Dus toch Amsterdam!

Niks Amsterdam. Piet van Zevenbergen kwam uit Vlaardingen. Nog steeds ligt zijn voetbaltechnischen verbaal (“tegeliek”!) vermogen mij vers in het geheugen. DCS verhuisde naar Hengelden en Piet ging mee. Nog wel in staat om “fris” voetbal te laten zien, maar zijn steeds strenger omzwachtelde knie liet geen competitievoetbal meer toe. Piet had intussen wel z’n hart volledig aan DCS verpand. Leider van het 2e:dat staat mij nog het meest nabij. Net de junioren ontsproten zat ik in “zijn” B-selectie. Met het 2e om 8.30 uur voor een oefenpartij vertrekken naar Enschede. Vertrekpunt : Hotel Ververs (ja, waar nu de Chinees zit). Ik was keurig op tijd. Niemand die het zag, behalve Piet. Amper vier uur voor de “verzameling” had ik met een vriendin een variant op Tarzan en Jane nagespeeld, op een wel zeer nabij gelegen locatie: “Het freulesbos”. Piet sprak vernietigende woorden: “Je mag mee Elshof, maar daar houdt het dan ook wel mee op!”. Later die week wilde hij “vertrouwelijk” met me praten. “Wat wil je nou verdomme ! Kies voor het voetbal, of kies voor de “waifies”. Rollebolle of gewoon op tijd in je nest, zeg het maar”. Het was alsof ik mijn vader weer hoorde. Dus koos ik andermaal verkeerd. Jaren gingen voorbij. Piet bleef volop actief binnen DCS, ik zat vanaf de zijlijn het gedoe allemaal te volgen. Eenmaal probeerde hij het nog : “Lang genoeg gedonderd nu, pak je spullen, ga echt trainen, je redt het”. Ik deed het - heel even - en stelde daarmee Piet weer eens teleur. Hij gaf me toen definitief op.

Mijn kampioen

Ze zijn kampioen geworden. “Onze jongens” zijn kampioen geworden. Op het veld van O.B.W. is “het” gebeurd. Niet te geloven. De avond voor het spektakel hadden ze nog een feestje met z’n allen en nu is het feest nog groter. Ik geef zelf geen bal om voetbal, maar ben de 2e helft toch maar gaan kijken. Dat vinden ze zo leuk als de vrouwen er ook zijn. Ik geloof dat het 2-1 is geworden. Prachtig toch.

Na de wedstrijd iedereen het veld op. De vrouwen met rozen voor de mannen en zoenen uitdelen. Van die natte, zoute, zweterige, welgemeende zoenen. Iedereen was door het dollen heen. Onder de douche (*daar was ik zelf dus niet bij, maar dat kan ik me zo voorstellen*) en later in de kantine.

De vrouwen in een hoekje, want het is zo leuk als die er ook zijn, de mannen op een kluitje aan de bar. Sterke verhalen, een hoop lol en natuurlijk wordt het D.C.S -lied niet vergeten.

Af en toe wordt er een blik geworpen naar de wederhelft van wat doe je straks” of “kom je nog thuis om te eten”. Dat is nog niet bekend en er valt ook niets te voorspellen op dat gebied. Je wordt per slot van rekening niet ieder jaar kampioen, nietwaar.

De kampioenen worden nogmaals gefeliciteerd en in de bloemetjes gezet. Het is heel erg leuk om naar te kijken, al die stralende snuitjes. Want dat zijn ze op dat moment, echt lekkere snuitjes.

In de vele gesprekken die we nadien hadden ventileerde hij toch steeds weer zijn boosheid. Ik in het clubhuis. Daar kwam Piet. Op z’n brommer, met die helm. Bestuurslid inkoop voor het clubhuis, Piet deed wat-ie kon voor DCS. In de gesprekken liet hij soms iets doorschemeren over de zorgen die hij had over z’n zoon, die later ongeneeslijk ziek bleek. Maar als dat al gebeurde was dat zo summier : hij moet gedacht hebben, binnen DCS praat je over DCS en nergens anders over. Hij wilde er niemand mee lastig vallen. Tijdens het eerste competitieduel van 1978 / 1979 was Piet aanwezig. Op de brommer, met die helm. DCS won die dag de wedstrijd, maar verloor ’s avonds Piet van Zevenbergen. Op die 4e september zaten de leden van DCS er verslagen bij. Iemand stelde de vraag : “Hoe houden we deze geweldige DCS-er in herinnering ?”.....



Willem Elshof



MARKT 7, ZEVENAAR | WITTENBURGZEVENAAR.NL

Hendriks
Coffee

ZEVENAAR NIJMEGEN



■ Een sterke jeugdafdeling voor een gezonde toekomst De basis voor een seniorenafdeling vol met oudere jongeren

Rond 1930 ging de KNVB en andere bonden voor jeugdvoetbalcompetities te organiseren. Niet veel later wist TVV enkele uit het ongeorganiseerde buurtvoetbal afkomstige voetballertjes aan zich te binden en daarmee was de jeugdafdeling van onze club geboren.

In de jaren daarna groeide de jeugdafdeling niet alleen in omvang, maar steeg ook in niveau. Vanaf de jaren zestig speelde DCS met haar A-selectie als één van de weinige clubs in de omgeving vele seizoenen op het hoogste interregionale niveau.

TVV-jeugdelftal (TVV-adspiranten) 1935-36: op de achtergrond Hent van Uum en Job Groenen. Om de middelste rij: Jan van Rumund, Jan van Etten, Bob Cloo, Joop Andreae, Henk Kruissink, Gerard van Rumund, Hennie Grootendorst, Johnny Stöcker, Gerrit Hendriksen (leider) en Frits Fontein. Op de voorgrond: Appie Teeling, Bertus Koch, Karel Siwek, Wim Wijgermans, Adri Willemsen, Toontje Burs en vooraan met bril Wiegert Broer



*DCS Jeugdselectie, hoofdklassekampioen 61-62.
Staan v.l.n.r.: Jan van Voorst (trainer), Jan Barten, Bert Corver, Wiet Geurds, Frits Hoebe, Jan van Onna, Jan Boerboom en Theo de Wit (teammanager)
Gehurkt v.l.n.r.: Wim Boerboom, Henk Elshof, Willy de Jager, Tonny Elshof en Frenk Deenen. Afwezig: Robbie Poulet*

Toen vervolgens in de jaren tachtig landelijke jeugdcompetities werden ingevoerd, wist het hoogste jeugteam van DCS zich als één van de eersten hiervoor te plaatsen. Maar jeugdvoetbal is natuurlijk meer dan selectievoetbal: de D9, C8, B7, A0 en noem ze maar op. DCS heeft ze allemaal gehad en allemaal hebben ze hun eigen verhaal.

Over al die elftallen in al die jaren is dus eindeloos veel te schrijven. We beperken ons tot twee terugblikken, terug naar de jeugdselectie uit 1975 en terug naar de B3 van 1971-72.

Robbert Benen

■ De A-jeugdselectie van 1975, a force in football

De DCS-jeugd zorgt voor een levenslange vriendschapsband

Sinds de C-jeugd voetballen ze al samen. Via B1 en Jeugdselectie kwamen ze eind jaren 70 in het eerste elftal terecht. Eén van hen is nog steeds actief speler op de donderdagavond. Reinier van Grol, Jan van de Wouw, Rob Kuiper en Boudewijn Jansen samen zijn goed voor ongeveer 150 jaar lid van DCS. In 1975 werden ze kampioen met de jeugdselectie en promotie volgde. Wat kunnen ze nog herinneren uit die tijd?



DCS Jeugdselectie, kampioen 1974-75. Staand v.l.n.r.: Geert Keurntjes, Jan Hagen, Theo Meijer, Tonnie Berends, Jan van de Wouw, Reinier van Grol, Willy Smink. Gehurkt v.l.n.r.: Fred Jansen, Boudewijn Jansen, Rob Kuiper, Kees Schlosser, Frank Degens, onbekend

Rob kan zich weinig herinneren van 1975 toen ze kampioen werden maar wel dat hij samen met Boudewijn en Jan op de vrijdagavond achter de bar stond bij Eureka en er waren zeker 7 voetballers aanwezig die flink aan het bier zaten. “Maar toch gewoon kampioen geworden”, lacht hij. Via het derde en tweede team kwam Rob in het eerste elftal terecht, mede omdat Peter Derksen geblesseerd raakte. Bijna 13 jaar voetbalde Rob in het eerste en hij is nog steeds actief bij de Vets op de donderdagavond. “Ik ben ongeveer 50 jaar lid van DCS, heb ongeveer 40 jaar in competitie gevoetbald en daarnaast heb ik ook jaren in de accommodatiecommissie gezeten”.

Jan van de Wouw kwam als puber over van Heracles. In eerste instantie als keeper. Zijn eerste wedstrijd was met het Molukse elftal. Jan had nog geen pasje, maar dat maakte volgens Theo de Wit niets uit. “Die jongens worden toch niet gecontroleerd”, zei hij. Alle vier hebben ze altijd onder Theo de Wit getraind en ook zeggen ze allemaal dat ‘de jeugd’ de mooiste periode was. Ze sliepen regelmatig in een tentje op Hengelder ook al was de temperatuur onder nul. Regelmatig gingen ze bij Theo voetballen kijken op de Molenstraat 38.

De uitstapjes naar het buitenland vonden ze geweldig. Boudewijn kan het nog goed herinneren dat ze met de bus naar Engeland en Schotland gingen. Dat was toen een hele onderneming, “We hebben daar Manchester tegen Liverpool zien spelen en de tickets heb ik nog. In Hamilton speelden we op gravel en de lijnen waren van zaagsel. In Glasgow raakten we Jan Hagen kwijt. Gelukkig werd hij door de politie terug gebracht”. Een ander hoogpunt was de reis naar Denemarken daarover later meer. Zelfs met de fiets naar Zeist voor een trainingskamp, vonden ze geweldig.

Rob en Boudewijn moesten regelmatig enveloppen weg brengen van de Theo met de tekst: **‘Spoed-veel spoed-heel veel spoed’**. Boudewijn weet nog dat ze Theo de Wit een autoradio hebben gegeven, omdat ze gepromoveerd waren in 1975 op het veld van Overwetering.

Jan heeft ongeveer 13 jaar in het eerste gespeeld. “Maar dat kwam zeker, omdat mijn vader in het bestuur van DCS zat”, zegt Jan lachend. Jan is later na zijn actieve loopbaan verder gegaan als trainer. Twee jaar geleden noodgedwongen gestopt vanwege zijn werk bij de Provincie.

Jan en Reinier hebben veel fotoboeken meegenomen naar café de Wittenburg. Uiteraard veel foto's uit die tijd, maar ook veel krantenknipsels. De oudste foto is ongeveer 55 jaar geleden gemaakt. Reinier verhuisde op jonge leeftijd van Arnhem naar Zevenaar. Al gauw waren de vier vriendjes geworden mede door DCS. We speelden dan bij de Melkfabriek in de Molenstraat. Wanneer we dorst kregen dan moest Rob, omdat hij de kleinste was, over het hek klimmen om een aantal gazeuse flessen te pakken. Dat kostte Rob wel een flinke haak in zijn jas.

Trots was Reinier toen in 1976 de jeugd van Vitesse op bezoek kwam. Die jongens zaten strak in het pak om 12.00 uur in de kantine. Wij kwamen een uur voor de wedstrijd in spijkerbroek naar de kantine. Reinier droomt nog steeds van zijn goal tegen Vitesse. “Toon Berens gaf een voorzet van links, ik stond op de rand van de zestien en de bal vloog in de rechter bovenhoek in het doel. Geweldig toch! Ik heb alle elftallen van DCS vanaf de F3 getraind. Dat kwam door mijn zoon Youri”.

Reinier heeft van zijn 13e tot zijn 32e bij DCS gevoetbald. Via het derde en tweede team kwam Reinier mede door Piet van Zevenbergen in het eerste terecht. “Daarna ben ik trainer geworden, maar ook looptrainer en Technisch Manager bij de jeugd”.

Reinier heeft ook een aantal marathons gelopen, maar vele blessures en operaties betekende einde loopbaan.

Boudewijn begon bij de B-pupillen met o.a. Mark Gardien. Via C1 en B1 belandde hij in de Jeugdselectie. “Op zaterdagmiddag verzamelen op het Raadhuisplein en met het busje van de Raef naar Zutphen, Apeldoorn of Deventer. Vaak werd er extra getraind op de vrijdagmiddag door Theo de Wit. Ook kwam Theo de Wit wel eens controleren op de vrijdagavond of je wel op tijd in bed lag. We hebben een keer een senioren toernooi gewonnen in Colmschate”, herinnert Boudewijn. Na de jeugd ging hij in het tweede team voetballen. “Dan moesten we vaak naar Enschede of Beneden-Leeuwen. Begin jaren 80 heb ik drie jaar in Duiven gevoetbald, omdat ik daar woonde. Later ben ik gaan keepen in het vijfde van DCS. Bij de Vets heb ik in 2018 mijn carrière afgesloten”.

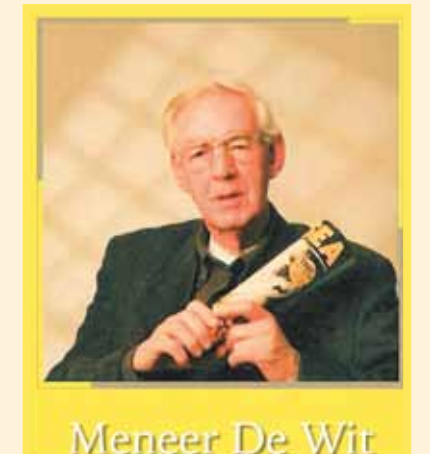
Boudewijn is ook jeugdtrainer geweest en heeft ook een aantal jaren het Oliebollen mix toernooi georganiseerd. Samen met Wim Jansen het toernooi voor het eerste gedaan en ook nog kantine-coördinator geweest. In 2015 heeft hij met zijn bedrijf Kans Rijk de Liemers het onderhoud van de velden gedaan en de shirts gewassen van vele elftallen. Bijzonder vond Boudewijn het organiseren van het Ambonezen toernooi.

De jongens kijken vol trots naar de jaren die ze bij DCS hebben gevoetbald. Maar **‘de Jeugd’** vonden ze toch wel de mooiste periode.

Fred Jansen



Vlnr: Reinier van Grol, Jan van de Wouw, Rob Kuiper, Boudewijn Jansen



Meneer De Wit



Poolcentrum de Buitenmolen

Pool | Snooker | Dart | Biljart

Voor actuele openingstijden zie www.poolcentrumdebuitenmolen.nl



Café de Buitenmolen

Molenstraat 78 | 6901 CG Zevenaar | Tel: 0316-52 31 01

Elke dag geopend vanaf 13:00 uur

Sinds 1986



CD-Reclame

In- & Outdoor signing

Alles onder één dak!

Goed in het zichtbaar maken van uw onderneming. Van het ontwerp tot aan de ontwikkeling en de montage van uw reclame bent u bij ons aan het juiste adres. Ook het periodieke onderhoud kunnen wij aanbieden. Kortom, u heeft alle reclamezaken onder één dak.



Maak kennis
met onze
ontwerpservice



Gedreven door
kennis, passie en
liefde voor het vak



Wij bieden ook
montage, service
en onderhoud

■ Molukse voetbaltrots bij DCS

Legendarisch jeugdteam uit 1971-1972 speelde iedereen van de mat

Eerst was er Simon, jaren later kwam Gio. Voetballiefhebbers mochten zich de afgelopen decennia gelukkig prijzen met de Molukse inbreng in het Nederlandse voetbal, met als absolute boegbeelden Simon Tahamata en Giovanni van Bronckhorst.

Maar die Molukse voetbaltrots waaide niet alleen door de eredivisie, ook het amateurvoetbal kende zijn Molukse helden. Bij DCS liep begin jaren zeventig een elftal rond dat zijn gelijke niet kende: DCS B4 in het seizoen 1971-1972. Twaalf Molukse jongens en één 'kaaskop' - doelman Ronald van den Brink - speelden iedereen van de mat. Stef Heljanan was destijds 13 jaar oud en als rechtsbenige linksbuiten de jongste van het bijzondere team. Hij herinnert zich die tijd nog goed.

"Ik ben een laatbloei. We voetbalden altijd op straat, in de buurt of op het grasveld bij de prins Willem-Alexanderschool. Lid worden van een club kon niet, daar was simpelweg geen geld voor. We hadden het thuis niet breed," vertelt hij. Zijn ouders werden na de Tweede Wereldoorlog om politieke redenen naar Nederland gebracht. Na een tussenstop in Arnhem vonden ze samen met tientallen andere Molukse families een plek in Zevenaar in en rondom de PC Hoofdstraat en de Rozenstraat.

"Tijdens de pauzes en na schooltijd waren we altijd aan het voetballen," vervolgt Stef. "Op een dag kwam Theo 'Meneer' de Wit van DCS langs in zijn auto. Hij was altijd op zoek naar talent. Hij vroeg: 'Zitten jullie bij een club?' Ik zei: 'Nee, dat kunnen wij niet betalen.' Hij zorgde dat we toch bij DCS konden voetballen. Hij betaalde de contributie én de schoenen. Dat was voor ons onbetaalbaar." Een dreamteam was geboren. "We vormden een hechte vriendengroep. Peter Derksen was onze leider, hij was toen nog linksback in het eerste elftal. We keken tegen hem op. Maar makkelijk had hij het niet altijd; wij waren best een stelletje eigenwijze jongens. Toch wonnen we alles dat seizoen. We waren onverslaanbaar."

Toch kwam er snel een einde aan het sprookje. "Het jaar erop moest er een selectie gemaakt worden. Ik vond dat ik bij de betere spelers behoorde en zodoende in de A1 thuishoorde. Blanke jongens kregen echter de voorkeur, ik voelde me gediscrimineerd en daar heb ik lang last van gehad. Theo de Wit probeerde me nog over te halen om toch bij DCS te blijven, maar ik voelde me gekrenkt."

Via De Graafschap kwam Stef op zijn achttiende terecht bij SC Velp. In het kielzog van trainer Henk Westdorp verkaste hij later naar SDZZ. Loo werd de laatste club waar hij op het veld actief was, voordat hij al op 28e zijn kicken aan de voetbalwilgen hing. "Het veld- én het zaalvoetbal hadden teveel van mijn knieën gevergd."

Ondanks dat zijn hart in de jaren zeventig een flinke opdoffer kreeg, kleurt zijn hart al lang weer geel-zwart. Oudste zoon Remy was de aanleiding. "Toen hij 4,5 jaar oud was wilde hij op voetballen. Mijn eerste gedachte was dat hij bij SDZZ moest voetballen vanwege dat incident van vroeger. Maar hij was nog te jong en bij DCS mocht hij wel beginnen, dus werd het toch DCS."

Stef begon het elftal van zijn zoontje te trainen en later ook andere teams. Hij haalde zijn diploma cursus JVT en in 1994 begon hij aan de cursus Oefenmeester 3. Hij was 35 jaar lang trainer bij verschillende clubs waaronder DCS, OBW, DVV en Beuningse Boys. Nu, in 2025, traint hij DCS JO14-1 en JO12-3, waarin zijn kleinzoon spelen.

Voetballen kunnen ze bij de Heljanans. Yaro, een andere kleinzoon van Stef, speelt bij PSV O11 en zoons Ruben en Nathan haalden het eerste van DCS. Samen met Joel Nibaele, Moenie Sopacua en Levi Renjaan zorgt Nathan nu voor de Molukse inbreng in het vlaggenschip van Door Combinatie Sterk. "Er zijn best veel Molukse jongens die het eerste hebben gehaald," besluit Stef trots.

Susan Wiendels



DCS B4 1971-72.

Staannd v.l.n.r.:

Eric Sedubun, Michel Renjaan, Rudi Sopacua, Mozes Febie, David Woelsing, Ronald van den Brink, André Tarantijn.

Gehurkt: Zittend:

Johny Maturbongs, Jimmy Overbeek Bloem, Stef Heljanan, René Jonathans, Paulus Waliana, Elie Febie

■ Damesvoetbal bij DCS: Dolly Dots met noppen

Henk Kamphuis bracht het balletje aan het rollen

We schrijven 1984. Terwijl in Zevenaar de walkman en de permanentgolf hoogtijdagen vieren, schopt een stel meiden het damesvoetbal bij DCS uit de grond. Letterlijk én figuurlijk. Marlyn Le Fèvre, Annemarie Nas (toen Kamphuis) en Yvonne Quint (toen Verfuurden) zijn speelsters van het eerste uur. Annemarie als rechtsback, Yvonne als laatste vrouw en Marlyn als voorstopper. 41 jaar later blikken ze aan de keukentafel in Huize Nas terug op deze prachtige jaren.

Historisch

“Ik zat met Patricia Tureay op de mavo,” begint Annemarie, “en we wilden met een paar vriendinnen op voetbal. Punt. Mijn vader had zoiets van: dan ga ik dat regelen ook.” En zo geschiedt. Henk Kamphuis begint de meiden te trainen op het veld tegenover de mavo. Op zijn zolderkamer wordt de tactiek besproken. Met een whiteboard. Annemarie: “Daar legde hij met pionnen uit wat buitenspel was.” Marlyn Le Fèvre knikt: “Henk kwam ook bij mij en Yvonne langs. Of we wilden meedoen. Nou, wij stonden al met onze voetbalschoenen klaar, voordat hij was uitgesproken.” In het eerste jaar wordt er alleen getraind en vriendschappelijk gespeeld. De eerste wedstrijd? Tegen het G-team van DCS, dat ook net was opgericht. “We hebben geloof ik meer gelachen dan gevoetbald,” zegt Marlyn. “Maar het was historisch. En er waren toeschouwers. Twee honden en een opa in een klapstoel.”

Halve kerels

In 1986 wordt het serieuzer. “We kregen een echt bestuur binnen de vereniging en de damesafdeling was geboren,” zegt Yvonne. “Henk was voorzitter, ik zat er ook in. En Marion Theunissen, Liesbeth Doorakkers, Wilma Kelderman, noem ze allemaal maar op.” Dat was broodnodig vertelt Marlyn. “Damesvoetbal was geen vanzelfsprekendheid binnen DCS. Zo moest Henk een keer op het matje komen bij het bestuur, omdat hij sponsors wierf voor specifiek de dames. Hij mocht niet in dezelfde vijver vissen.” Annemarie lacht. “We moesten soms ook bewijzen dat we geen halve kerels waren. Nu kun je je dat niet meer voorstellen, maar toen was het niet gewoon om als meisje op voetballen te gaan. Maar wij waren geen halve kerels, integendeel. Ja, ze noemden ons de Dolly Dots. Maar dan met scheenbeschermers.”



Dames1 mei 1985

Staan vlnr: Henk Kamphuis, Yvonne Verfuurden, Lidy Gesthuizen, Ineke Jansen, Annemarie Kamphuis, Ingrid Kwant, Nicole Nas, Liesbeth Doorakkers, Kitty van Ditshuizen, Daniëlle de Wijs, Marion Roerdink en onbekend.

Gehurkt vlnr: Marlyn Le Fèvre, Bianca Lafors, Nicole Jansen, Paricia Tureay, Judith van Heeckeren, Inge Gijsberts en Silvia van Bakel.

Kampioen

En winnen doen ze ook. In april 1989 wordt het damesteam kampioen in de tweede klasse na een 0-5 zege tegen Angerlo. De selectie: een mix van talent, pit en bijnaamwaardige types. Aanvoerder Yvonne, de 16-jarige keeper Sabine Crum, Ineke Jansen, Paula Kewilaa, Lilian Peters, Annemarie, topscorer Susan Wiendels met 74 doelpunten, stofzuiger Lidy Hettterscheid, Veronique Uffing, Monique Arends, Liesbeth Doorakkers en Bernadette Jansen (met haarband) staan met bloemen en een brede lach op de kampioensfoto. Trainer Wietse Zwaga is de kampioenenmaker, André van Groningen de leider. “We speelden altijd 4-3-3, geen tactisch geneuzel,” zegt Yvonne. “We waren goed in het intimideren van tegenstanders met woorden en als het moest schoffelden we er op los.” Met haarlak natuurlijk. Overal waar de DCS-dames verschijnen, trekken ze veel bekijks.

Een jaar later is het opnieuw groot feest met een tweede kampioenschap op rij. In de eerste klasse dit keer. Meer dan 32 wedstrijden blijft het team ongeslagen. Journalisten komen zelfs meetraineren. De krant kopt: ‘Daar komen de Dolly Dots’. Iedereen heeft wel een bijnaam. Frau Antje. Harco. Dirk. Waarom Dirk? “Geen idee,” zegt Yvonne. “Maar het klonk lekker op het veld.” Acht jaar lang floreert het damesvoetbal bij DCS. Er komt een jeugdteam bij én een tweede team met Jan Kelderman als trainer. Ook buiten de krijtlijnen laat het vlaggenschip zich gelden. Feestjes? Er zijn legendarische optredens op bruiloften, sauna-avonden in Wellecom, een beruchte kanotocht, een wadloopsessie en een stapavond in Groningen, waar Wil Seggelinck na afloop met een diepe zucht moet constateren dat hij zijn overwicht op de groep definitief is kwijtgeraakt.

Herstart

Begin jaren negentig loopt de animo langzaam terug. Enkele speelsters stoppen, jeugd moet het gat invullen. In 1993-1994 is er geen damesteam meer.

In 2006 komt er een herstart. Rik den Breejen en Olaf Willemsen nemen het voortouw. Dankzij hun inzet krijgt DCS weer een damesafdeling. Meidenvoetbal is dan ineens hip. Korte broeken, roze veters, en meisjes die gewoon lekker tegen een bal aan willen schoppen. Zoals de dochters van Rik en Olaf. Stap voor stap zien meer elftallen het levenslicht.

SVO DCS/OBW

In 2019 wordt een megastap gezet: een samenwerking tussen de damesafdelingen van DCS en OBW. SVO (*Samenwerking Vrouwen Opleiding*) DCS/OBW is geboren. Wat ooit ondenkbaar leek - twee rivalen die de handen ineenslaan - wordt een succesverhaal. SVO DCS/OBW begint met twee damesteams en zeven meidentams. De trainingen en wedstrijden worden netjes verdeeld over de speelvelden van beide verenigingen. Het tenue kleurt niet geel-zwart of blauw-wit, maar roze-zwart.

“Het mooie is dat elk meisje nu op haar niveau kan spelen,” aldus Yvonne, Annemarie en Marlyn. “Nu staan er drie vrouwenteams, acht jeugdteams en dertig kaderleden klaar.” Annemarie: “Het is echt bizar als je dat vergelijkt met hoe mijn vader heeft moeten knokken om het damesvoetbal binnen DCS ingeburgerd te krijgen.” Yvonne: “Ik weet nog dat iemand ooit zei: ‘Damesvoetbal, dat is niks voor hier.’”

Trots

De verhalen aan tafel worden luider. De koffie is inmiddels ingeruild voor wijn. Ze lachen om de bijnaam Dirk, rakelen toernooien in Limburg op en ook de fysieke ongemakken van nu passeren de revue - van krakende, versleten knieën tot onwillige bilsperen en verdwenen conditie. Maar wat blijft, is de trots.

Trots op wat ze hebben neergezet, op wat is gegroeid uit dat ene simpele idee: “Wij willen gewoon voetballen.” En dat deden ze.

Mét haarlak, noppen, humor en lef.

De Dolly Dots van DCS - ze kregen de handen op elkaar.

Met dank aan Henk Kamphuis.

Susan Wiendels



Dames1 Kampioen Seizoen 1988-1989

Links staand: Henk Kamphuis (leider), Veronique Uffing, Sabine Crum, André van Groningen (ass. Trainer), Ineke Jansen, Annemarie Kamphuis, Bernadette Jansen, Wietse Zwaga (trainer).

Gehurkt: Yvonne Verfuurden, Paula Kewila, Monique Arends, Hanneke Seggelink, Lilian Peters, Susan Wiendels, Liesbeth Doorakkers.

■ Veertig jaar G-voetbal bij DCS

Grondlegger Theo Gijsberts: ‘Ik heb hier zóveel plezier aan beleefd’

Bij DCS is G-voetbal geen bijzaak. Het is familie. En Theo Gijsberts? Die is de stamvader. Bijna veertig jaar lang was hij het gezicht, het kompas, eigenlijk het alles van het G-voetbal bij DCS. Pas twee jaar geleden, na 38 jaar onafgebroken inzet, gaf hij het stokje door aan Ronald den Heijer. Maar wie denkt dat Theo daarmee uit beeld is verdween, heeft het fout. Zijn hart klopt nog steeds voor het team. Nu langs de zijlijn.



Een historisch plaatje, KNVB-official Dick Langenbach verricht de aftrap voor gehandicaptenvoetbal in Nederland.

De DCS-ers op deze foto staan links van de heer Langenbach vlnr: Arnold Berndsens, Joop van der Linden, Bennie Buitenhuis, Erik Koenders, Jan Geutjes, Ronald den Heijer, Wim Lentjes en Ronald Dekkers.

Het G-voetbal groeide en groeide. Er kwamen kampioenschappen, toernooien in Hatert, Barendrecht en Oldenzaal en het zaalvoetbal kreeg vaste grond in sporthal Lentemorgen. Elke eerste zaterdag van januari was het vaste prik. De organisator? Theo Gijsberts natuurlijk.

De groei bracht een bonte stoet aan bijzondere spelers met zich mee. Mensen met hart, humor en karakter en/of talent. Zoals Ronald den Heijer, die als jonge keeper binnenwandelde met de woorden: “Heb je al een doelman?” Hij had maar één functionerende arm, maar keepte met overtuiging én lef. Jarenlang. Of Wim Goris, die moeilijk liep, maar dolgraag wilde keepen. “Toen ben ik met hem gaan trainen,” vertelt Theo. “Ik heb een touw gespannen tussen de palen, laag boven de grond om het springen te oefenen..... Dat vergeet je nooit meer.”

Illustere namen in de beginjaren: Jan Geutjes, Huub Tenback, Ruud Rensen en Bennie Buitenhuis en natuurlijk Henk Donkers, een begenadigd spelverdeler die het schopte tot het Nederlands G-elftal. In 1988 won hij goud op de Paralympische Spelen in Seoul. Een trotse DCS’er, een internationale ster. Naast Henk Donkers schopten ook Ronald Dekkers en Bennie Buitenhuis het tot international.

Wat het G-team altijd bijzonder maakte, was het respect binnen de groep. Fysieke of verstandelijke beperking, ervaren of beginner – het deed er niet toe. Ze speelden samen, moedigden elkaar aan en accepteerden elkaars verschillen. “Er wordt nooit gescholden,” zegt Theo. “Nooit gezeur waarom iemand een bal niet goed speelt. Dat maakt het zo mooi.”

Vandaag de dag bestaat het G-team van DCS uit twintig spelers. Ze trainen op maandagavond en spelen op zaterdagochtend competitie. Wie mee wil doen – jongen, meisje, man of vrouw, met welke beperking dan ook – is van harte welkom. Want bij DCS staat niemand buitenspel.

In 2023 nam Ronald den Heijer, jarenlang doelman en trouwe kracht, de rol van coördinator over. Theo zag het met een gerust hart aan. Zijn levenswerk is in goede handen. “Het zijn prachtige gasten,” zegt hij. “Zo puur, zo eerlijk. Ik heb hier zóveel plezier aan beleefd.”

Susan Wiendels



Staannd v.l.n.r.: Ronald den Heijer, Henk Donkers, Joop van de Linden, Erik Hoenders, Bennie Buitenhuis, Sjon de Graaf, Ronald Dekkers, Andre Mulder, Huub Tenback, Erik de Graaf, Jan Geutjes, Gerold Keurentjes, Wim Kloppenburg, Ruud Rensen, Theo Schmeits (leider), Theo Gijsberts (leider).



Op zaterdag 14 september 2024 werd met veel oudgedienden het veertig jarig bestaan van de G-afdeling gevierd
Achterste rij: Ruud Rensen, Werner Takke, Theo Gijsberts, Ronald den Heijer, Ronald Dekkers, Harnolt van Diek, Twan Bischoff, Richard Berendsen, Roy te Brake, Erik de Graaf, Wim Kloppenburg, Fred Florissen, Jeroen van Hulten, Roland Bloem, Helprich Boer, Jeremy Boesveld, Gerritjan Siep, Nick Spekking, Danny Stout
Voorste rij: Kim Niesink, Johan Welgraven, Henk Donkers, Bennie Buitenhuis, Hedwig Joosten, Joey Koenders, Danny Kip, Daan Elferink, Wilco Harmsen, Gerrie Sloot, Kevin Köster, Wesley Schuurman, Wim Goris, Wim Pelgrom.

CHINEES-INDISCH RESTAURANT
樓酒州廣
“KWONG CHOW”

SCHILDERSPOORT 6
6901 DR ZEVENAAR
(bij de rotonde)
TEL. 0316-527686

Openingstijden
Maandag van 16.00 – 20.00 uur
Dinsdag etc blijft zo.
Woensdag t/m/ zaterdag van 16.00 – 20.
Zondag en feestdagen van 13.00 – 20.00

Slechte ogen?
ieder nadeel
heb z'n
voordeel...

TITANflex
sterke brillen
voor sporters!

VARILUX
scherp zicht, dichtbij én veraf

bril 2000 varilux-specialist

telefoon: 0316 - 52 79 69
info@bril2000zevenaar.nl
Muldershof 67 - 6901 GZ Zevenaar
Grielsestraat 37 - 6901 GS Zevenaar
BRIL2000ZEVENAAR.NL

■ De DCS-post zorgt voor verbinding

Alle edities samen vertellen veel van het geel-zwarte levensverhaal



V.l.n.r. voorbladen DCS-post jaren dertig, vijftig, zeventig, negentig en 2025

De DCS-post heeft altijd een belangrijke rol binnen onze vereniging vervuld, omdat het bijdraagt aan het verenigen van de leden. Het zorgt voor (ver)binding. Nog steeds, ook al zal het de afgelopen jaren door alle nieuwe media steeds moeilijker zijn geworden iedereen nog te bereiken. Wij mogen als vereniging dan ook trots zijn dat wij anno 2025 nog steeds over een meermaals per jaar verschijnend clubblad beschikken.

Daarnaast trots zijn op de rijke historie van ons clubblad. Dat gaat terug tot voor de Tweede Wereldoorlog, al is uit deze periode maar één exemplaar bewaard gebleven. Daar staat tegenover dat van nagenoeg alle vanaf 1946 verschenen clubbladen een exemplaar in het clubarchief is terug te vinden. Een kleine zeshonderd edities hebben het overleefd!

In de loop der tijd zorgden diverse (eind)redacteuren voor een stevige basis en de bijdragen van vaste medewerkers en leden voor nog meer inhoud. Het is altijd gevaarlijk om mensen er uit te lichten, maar door hun jarenlange inzet zijn zeker Ben Knippenborg, Theo de Wit, Theo Gijsberts, Theo Maakgoed, Peter van Snippenburg, Willem Elshof, George Elshof, Fred Jansen, Ron van Stralendorff, Gerrit Gerritsen, Karel van Swaaij, Ronnie Beverwijk, Jerry Grootings, Peter Beekman, Jos Veldhuis, Peter Witjes, Marcel Wiegers en Henk Dinnissen onlosmakelijk met de Post verbonden. Daarnaast werd het succes van de DCS-post mogelijk gemaakt door de typisten, vouwers/nieters, bezorgers en advertentiewerders/adverteerders.

In de jaren zeventig verzorgde Theo Maakgoed het stencilwerk nog vanuit huis.

Begin jaren tachtig werd binnen het uitgebreide clubhuis een ruimte gecreëerd voor de huisdrukkerij. In 1992 werd deze plek omgebouwd tot een multifunctioneel (G-)toilet en verhuisde de drukkerij met offsetpers naar een bouwkeet achter het clubhuis.

Wat de inhoud betreft, waren de jaren tachtig en negentig misschien wel de hoogtijdagen. Zowel binnen als buiten de club wist ons clubblad respect af te dwingen. Sinds de millenniumwisseling steunt de Post vooral op haar vaste medewerkers en de bijdragen vanuit het bestuur. Een gevolg van de nieuwe tijd. Maar de nieuwe tijd heeft het ook mogelijk gemaakt dat de DCS-post werd omgevormd tot een kleurrijk, glanzend en dus uitnodigend tijdschrift.

Wat ook wijzigde was de frequentie waarmee het blad verscheen. Begonnen als 'maandblad' is in de loop der jaren de verschijningsfrequentie langzaam naar beneden bijgesteld. Zo zijn we in het seizoen 1998-1999 van tien naar acht uitgaves teruggegaan. Vanaf seizoen 2004-2005 naar zes en vanaf 2015-2016 komt 'de Post' nog maar vier keer per seizoen uit.

Tot begin jaren tachtig werd de DCS-post gedrukt op stencilmachines, daarna zo'n twintig jaar op een aangeschafte offset-machine in onze huisdrukkerij. Vanaf dat moment wordt de DCS-post verrijkt met meer fotomateriaal. Met de start van jaargang 48 stapte DCS-post in 2003 het digitale tijdperk in met behulp van een computeraangestuurde (geleast) kopieerapparaat. Zwart-wit werd kleur. Vanaf rond 2013 wordt de in eigen huis digitaal opgemaakte DCS-post gedrukt bij Antop.

Karel van Swaaij en Robbert Benen



■ De DCS-post, het clubblad met uitstraling Van stencil naar glossy. Drie (oud-)redactieleden vertellen

In de loop der jaren hebben vele DCS-ers hun bijdrage geleverd aan dit contactblad. Drie mensen die decennialang betrokken waren bij de redactie zijn Willem Elshof, Gerrit Gerritsen en Karel van Swaaij. Onder redactie van Willem Elshof groeide de DCS-post vanaf eind jaren zeventig uit tot een ook in de regio gewaardeerd en gelezen clubblad. Toen Willem rond 1990 wat meer op afstand ging staan nam Gerrit Gerritsen het stokje over. Kort voor de millenniumwisseling ging Karel van Swaaij in de leer bij de heren en werd de volgende die het stokje overnam. Anno 2025 keken de mannen gezamenlijk even terug.

Willem (75 jaar) vertelt als zesjarige al bij DCS te zijn gaan voetballen, in een tijd dat voor kinderen onder de tien nog geen competitiewedstrijden werden georganiseerd. DCS-er in hart en nieren, een gevoel dat hij deelt met zijn vrouw Brigit. Ergens in de jaren zeventig is Willem als redacteur via Theo Maakgoed bij de DCS-post betrokken geraakt, Theo die samen met Paul van Snippenburg tientallen jaren het drukwerk van het clubblad heeft verzorgd. Willem's vuurdoop was onvergetelijk, namelijk zijn eerste redactievergadering bij meneer (Ben) Knippenborg thuis. Onverwacht werd de bijdrage van Willem aan de redactietafel door zijn voormalige schoolleraar hardop voorgelezen met de slotvraag: "Wat vinden we ervan?". Voor Willem was het een goede leerschool. Zijn eerste interview deed hij samen met Eddy Damen en was met Fred de Jager. Niet lang later volgde een interview met Frits Hoeben, DCS-er die het tot voetbalprof schopte. Terugkijkend ziet Willem dat als één van de hoogtepunten. Frits kon prachtige verhalen vertellen en het verslag schreef zich vervolgens zelf. Dat was ook wel eens anders, dan moest hij uit de oogst van een mislukt interview zelf nog een boeiend verhaal maken.

Eind jaren zeventig nam de redactie van de DCS-post duidelijk positie in. Het clubblad moest meer zijn dan een spreekbuis van het bestuur en dus ook ruimte bieden voor tegengeluiden. Voor deze redactionele onafhankelijkheid is Willem altijd blijven strijden. In de jaren tachtig groeide de DCS-post aan de hand van Willem uit tot een clubblad met regionaal aanzien en ruimte voor een rebels geluid. Ook richting de buitenwereld, want ook die las mee. Zo waren er in de jaren tachtig een paar keer strubbelingen met de Gelderlander. Met name één journalist schreef soms berichten en "sprietjes" met een zuur karakter als het over DCS ging.

Als ludieke tegenactie heeft Willem toen een keer een fruitmandje vol citroenen op de redactie van het kantoor aan het Raadhuisplein afgeleverd en de patiënt beterschap gewenst.

Gerrit (94 jaar en oudste DCS-lid) raakte in de loop van de jaren tachtig betrokken bij de DCS-post. Via zijn werk bij de spoorwegen was hij al in de jaren vijftig in Zevenaar beland, maar het duurde nog jaren voordat hij via zijn voetballende zoon actief lid van DCS werd. In 1991 nam hij het stokje van Willem als hoofdredacteur over, maar op de achtergrond bleef Willem altijd een steunpilaar. En samen waren ze ook betrokken bij het programmablad bij de thuiswedstrijden van DCS1. Als redacteur hebben vooral interviews met Wim van de Wouw en Marlyn Le Fèvre indruk op Gerrit gemaakt. Marlyn werd later het eerste vrouwelijke lid van het DCS-hoofdbestuur.

Karel (64 jaar) is als voetballer bij DCS begonnen en sinds 1998 redactielid. Hij heeft de DCS-post dus van dichtbij van vorm en inhoud zien veranderen, waarbij voor wat betreft de ontwikkeling van de vormgeving een belangrijke rol was weggelegd voor Ron Beverwijk. Gevraagd naar zijn bijzondere bijdragen, komt Karel met een mooi, verrassend antwoord. "De interviews die ik met de steeds langere lijst inmiddels overleden DCS-ers heb mogen hebben. Daarvan krijg ik bij herlezen een "Pasen-wederopstandings-gevoel". Mensen als Ab Smalbraak, Ab Veldhuis, Koos Opdenoordt, Rinus Ploeger, Eltjo Bick, Jan Lammers, Jan Kelderman komen dan weer even tot leven".



Willem Elshof achter de stencilmachine



V.l.n.r.: Gerrit Gerritsen, Willem Elshof en Karel van Swaaij

Het drietal is blij dat de DCS-post de stormen van de nieuwe tijd heeft overleefd en nog steeds regelmatig verschijnt. Als grondlegger van de nog steeds bestaande rubriek 'Achterk(r)ant' vindt Willem het jammer dat het niet meer zo prikkelend is als vroeger. Verder zijn zowel Willem als Gerrit wel een beetje jaloers op de technische mogelijkheden van deze tijd, want vroeger was juist de techniek het knelpunt. Helemaal in de tijd van de stencilmachine was foto's bij artikelen plaatsen een hele klus en was het eindresultaat vaak teleurstellend. En de kwaliteit van de typemachine bepaalde mede de kwaliteit van het stencilwerk.

Met de aanschaf van een offset-apparaat in de jaren tachtig kwam hier verbetering in, maar nog steeds niet te vergelijken met de ontwikkelingen van de afgelopen twintig jaar. Gerrit is tot op late leeftijd bezorger van de DCS-post geweest en op het laatste moment stopte hij 'het DCS-magazine' bij de mensen in de bus.

Mooie tijden waren het, geven alle drie aan. En trots op wat is neergezet.

Gerrit: "Ik kijk vol genoeg terug op die tijd!"

Willem en Karel sluiten zich bij deze mooie slotwoorden aan.



Gerrit Gerritsen en Henk Dinmussen in 1988



Rond 2012 wordt door Henk en Karel een volgende stap in het digitale tijdperk gezet: met weemoed werd de gele kopijbus voor papieren inzendingen uit het clubhuis verwijderd.



Robbert Benen

DCS POST

Bijna zeventig jaargangen leesplezier

Inmiddels zijn de bewaard gebleven edities van de DCS-post gedigitaliseerd en vanaf deze zomer via internet voor iedereen terug te lezen. Samen vertellen ze grotendeels 'het verhaal van DCS'. In bijna zeventig jaargangen is veel van ons wel en wee vastgelegd. Dit aangevuld met foto's en bijzondere archiefstukken, maken de nostalgie compleet. Nieuwsgierig geworden: ga naar www.dcs-archief.nl

Een kleine zeshonderd edities hebben het overleefd!

De DCS-post kent een lange geschiedenis en valt door een tweetal onderbrekingen in drie brokken uiteen:

Periode tot en met 1945. Toen DCS nog TVV heette, ontstond voor het eerst de behoefte aan een clubblad. Wanneer de TVV-post voor het eerst verscheen is onbekend. De oudste bewaarde TVV-post dateert van mei 1938. Die maand verscheen volgnummer 3 en was speciaal aangekleed in verband met het 12,5-jarig bestaan. Waarschijnlijk zijn de volgende jaren nog wel de nodige edities van het clubblad verschenen, maar ook deze zijn allemaal bij het oud papier beland. Uiterlijk gedurende de Tweede Wereldoorlog zal de verschijning zijn gestaakt.

Periode 1946 – 1962. In april 1946 volgde een herstart. Vanaf dat moment behield het clubblad jarenlang een vaste plek binnen het verenigingsleven. Nadat T.V.V. in 1948 werd omgevormd tot D.C.S. ging het clubblad verder onder de naam D.C.S.-post. Op de drempel van de jaren zestig ontstonden problemen. Van een regelmatige verschijning was niet langer sprake. Slechts een beperkt aantal edities zag in de jaren 1960 t/m 1962 het licht. In december 1962 verscheen nog een uitgekleurde versie met uitsluitend jeugdnieuws, waarna de persen stopten.

Periode 1967 – heden. Gedurende de jaren zestig werd tijdens diverse jaarvergaderingen gesproken over de herrijzenis van het clubblad. Het bleef lange tijd bij plannen. Maar eind 1967 werd de doorstart een feit. Na twee proefnummers werd in februari 1968 de wedergeboorte wereldkundig gemaakt. Vanaf dat moment is de DCS-post een blijvend onderdeel van het verenigingsleven geworden. De eerste jaren na de herstart verscheen de Post in A5-formaat (*klein boekje*). In het najaar van 1976 werd overgeschakeld op A4-formaat. Dit is nadien zo gebleven.



Redactievergadering in 1987

Onze voormalige huisdrukkers Theo Maakgoed en Peter van Snippenburg in 2004



De Supportersvereniging DCS werd opgericht op 23 oktober 1978. De doelstelling van de Supportersvereniging is het financieel en moreel steunen van de sportvereniging DCS.

De belangrijkste inkomstenbronnen van de Supportersvereniging zijn het inzamelen van oud papier, de contributiegelden en de loterij aan de poort bij thuiswedstrijden van het 1^e elftal van DCS.

Door deze inkomstenbronnen is de Supportersvereniging in staat om de diverse geledingen binnen DCS de nodige financiële steun te geven.

Behalve de financiële steun aan de sportvereniging DCS organiseert de Supportersvereniging ook de nodige activiteiten voor de leden van de Sport- en Supportersvereniging DCS. Een aantal van deze activiteiten zijn: Klaverjas- en jokeravonden, de Kerstbingo, de Quizavond en het Dartstoernooi.

Word lid van de Supportersvereniging D.C.S.!

Om lid te worden van de Supportersvereniging betaalt u min. € 10, - per jaar.



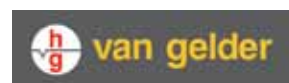
U kunt zich als nieuw lid aanmelden door het invullen van het aanmeldingsformulier. Deze vind je op de website van DCS onder Supportersvereniging/Aanmelding als lid. Dit formulier uitprinten, invullen en ondertekenen en deponeren in het ladenkastje in de lade van de Supportersvereniging in het Wedstrijdsecretariaat (oude bestuurskamer). Of afgeven aan een van de bestuursleden. Ook kunt u een mailberichtje sturen naar supporters@svdcs.nl. Er zal dan zo spoedig mogelijk contact met u worden opgenomen.

Ook deel uitmaken van dit informele en laagdrempelige netwerk?

SOCIËTEIT
DE LIEMERS

Meer weten?

Mail: info@societeitdeliemers.nl



Deze leden zijn dé supporters van alle vrijwilligers binnen DCS.

Supporters, donateurs en sponsoren

De geel-zwarte buitenwacht die helpt DCS te laten stralen!

DCS heeft altijd kunnen steunen op een brede achterban. Naast de leden is er nog een grote groep die DCS een warm hart toedraagt. In de loop der tijd hebben velen – vrijwilligers en ondernemers – onze vereniging een helpende hand toegestoken. Op allerlei manieren. Bijvoorbeeld als sponsor of als adverteerder. Een bijzondere vermelding verdient hier Pola B.V., dat inmiddels alweer twee decennia als hoofdsponsor aan DCS is verbonden. En natuurlijk de mensen van de sponsorcommissie(s), die in de loop der jaren op dit vlak bergen met werk hebben verzet. Zo'n veertig jaar geleden gestart door Theo Verfuurden, Jan Willemsen, Henk Kotterman en Wim Bless. Dit om tot een meer structurele aanpak op dit gebied te komen. Tegenwoordig zijn met name Bertyl Wissenburg, Leon van Zimmeren en Twan Gores in de commissie actief en vormen de inkomsten uit borden/advertenties/narrow casting/kleding/wedstrijdballen een aanzienlijke post op de begroting van DCS.

Daarnaast zijn in de loop der tijd 'randinitiatieven' ontstaan om te komen tot een meer structurele ondersteuning. Zo werd op 23 oktober 1978 de 'supportersvereniging DCS' opgericht met als belangrijkste doelstellingen DCS in de ruimste zin van het woord te steunen, supporters te binden tot een vriendenclub en het organiseren van gezamenlijk vervoer naar uitwedstrijden van het eerste elftal. Het eerste bestuur bestond uit: Jan Lammers (Sr.), Fokke Steenhuizen, Theo van Vliet, Joep Heijnenman en Piet Jansen. In volgende jaren zetten zich met name Piet Nas, Peter Beekman, Paul Loesink, Gerrit Slotboom, Theo Gijsberts, Gerard Rabelink, Bart Vink, John Pelkman en Johan Sluis zich in namens de supporters. Bijna vijftig jaar later mogen we concluderen dat de supportersvereniging in haar opzet is geslaagd. Met het organiseren van ontspanningsactiviteiten wordt nog steeds een belangrijke bijdrage geleverd aan het behoud van 'het DCS-gevoel'.

In 1999 volgde de oprichting van de 'Sociëteit De Liemers', gericht op ondernemers. Doel het creëren van een netwerk van ondernemers door op die ondernemers afgestemde activiteiten te organiseren. De DCS-organisatie faciliteert één en ander en in ruil daarvoor wordt de voetbalclub financieel gesteund vanuit de sociëteit. In het eerste bestuur namen Jos Hoekjan, Ralph Willemsen, Eef en Marlyn le Févre en Eltjo Bick zitting.

Nadien hebben met name Gerrie Uffing, Theo van Vliet, Theo van der Lugt, Henny Kamphorst, Wim Bless en Rob Janssen de kar getrokken. Het initiatief is aangeslagen en ruim vijftientig jaar na de start kan DCS nog steeds op ondersteuning van de sociëteit rekenen.

Vervolgens werd in 2011 op initiatief van met name Leon van Zimmeren 'JES-DCS' gestart, gericht op particulieren en (kleine) ondernemers die DCS met een bijdrage van € 50 of meer willen steunen. Doel van 'Jeugd En Senioren-DCS' is om nog betere sportfaciliteiten te bieden én het voetballen bij DCS financieel toegankelijk te houden voor iedereen. Ook deze vorm van ondersteuning sloeg aan. Zo leverde JES-DCS bijvoorbeeld een belangrijke bijdrage aan de totstandkoming van het pannaveld naast het hoofdveld.

Tot slot wordt de DCS-jeugd al jaren ondersteund door de 'DCS Lotto-bingo'. In 1991 opgestart door Piet Jansen en na diens overlijden voortgezet door zijn zoon Hugo Jansen. De inleg is per deelnemer 0,50 cent per week en daarmee wordt wekelijks de prijzenpot gevuld. De helft van de pot wordt uitgekeerd aan de winnaar en de andere helft komt ten goede aan de DCS-jeugd. Het aantal deelnemers schommelt al velen jaren rond de 100, maar nieuwe deelnemers zijn altijd welkom.

Robbert Benen en Karel van Swaaij

Doe jij ook mee aan de DCS Lotto – Bingo

en sponsor zo de jeugd afdeling van DCS

Wil je kans maken op een leuke geldprijs en tegelijkertijd onze jeugd financieel ondersteunen? Dat kan door mee te gaan spelen met de wekelijkse DCS Lotto.

De spelregels zijn als volgt:

Je geeft 10 getallen op tussen 1 en 43. Zaterdags worden er 6 getallen getrokken bij de Duitse lotto. Wanneer je 1 of meerdere getallen goed hebt worden deze weggestreept. Wie als eerst alle 10 getallen heeft weggestreept wint de helft van de pot, de andere helft komt ten goede aan de jeugd van sv.DCS.

De kosten bedragen 50 cent per week dus voor €26,- speel je een heel jaar mee. Doe mee !!! Ook ouders/buren/kennissen en familieleden mogen meespelen.

Geef via hugojansen@hotmail.com jouw 10 getallen door en je krijgt dan via de mail bericht, per wanneer je meespeelt en op welke wijze je de bataling kunt verrichten.

Je krijgt wekelijks per mail de uitslag in jouw mailbox.

Sportieve groet, Hugo Jansen

Erelid Jan Willemsen





Steun JES DCS in 2025!

Al sinds 2012 levert JES DCS een mooie extra bijdrage aan het voetbalplezier bij DCS. Zo is door een bijdrage van JES DCS het pannaveld gerealiseerd, zijn er o.a. veiligheidshesjes, bidons, medailles, ballenpomp, roze/witte wedstrijdballen voor de dames en extra trainingsmaterialen zoals de aluminium goals en de snelheidsmeter aangeschaft.

Verder zijn er diverse activiteiten voor de jeugd gesponsord zoals de (Mini) Spelinstuif en het DCS E kamp.

JES DCS wil ook graag in 2022 - 2023 dat goede werk voortzetten, maar daar hebben wij uw ondersteuning bij nodig.

Dus bent u DCS lid, (groot-)ouder/verzorger, supporter, liefhebber of (klein-) zakelijke bezig en wilt u DCS ook graag op deze wijze steunen dan verwelkomen wij u graag als sponsor van JES DCS. Vanaf slechts € 50,- (ex BTW voor zakelijke sponsoren) per kalenderjaar kan dat al. Na aanmelding bij JES DCS krijgt u een vermelding op ons prominent op het sportpark aanwezige sponsorbord en ontvangt u 2x per jaar onze Nieuwsbrief waarin de bestedingen van uw gift worden verantwoord.

Dus aarzel niet en zeg net als al die andere 65 sponsoren die u in 2016 voorgingen: JES DCS!

Meer informatie over JES DCS vindt u op www.svdcs.nl onder sponsoring, JES DCS.

U kunt zich aanmelden via jesdcs@svdcs.nl waarna wij contact met u opnemen.



Vrijwilligers, het fundament van de club

Bart Vink: 'Ik kan niet zonder DCS'

Niet de spits die scoort, niet de trainer met zijn gouden tactiek, maar een grote groep vrijwilligers zijn dé helden van DCS. Honderd jaar DCS betekent honderd jaar onbaatzuchtige inzet van talloze mensen. Mensen met hart voor de club, die soms al tientallen jaren achter de schermen zorgen dat alles als een geoliede machine blijft draaien.



Staan v.l.n.r.: Joop Berens, Willem den Hartog, John van den Berg, Eef Le Fèvre, Jan Visser, Bart Vink, Frans van Haren en Theo van der Lugt. Gehurkt v.l.n.r.: Peter Derksen, Jan Joosten, Harry Meijer, Bennie te Kaat, Theo van Vliet en Harry Sweers

Neem de mannen van de onderhoudsploeg, de ruggengraat van DCS. Elke dinsdagochtend zijn de zestigplussers present op sportpark Hengelder. In weer en wind. Gewapend met harken, hamer, schroevendraaiers, groene zeep en een flinke dosis humor nemen ze het op tegen losliggende tegels, kapotte netten en lekkages in en rondom het clubhuis, de kleedkamers en het hoofdveld. Schoonmaken, bladeren vegen, struiken snoeien, reclameborden onderhouden, lijnen trekken, ballen oppompen, sanitair repareren. Ieder heeft zijn eigen specialisme, sommigen hebben een dubbelrol en meerdere talenten en zijn multi-inzetbaar. Wat hen bindt is een groot geel-zwart hart.

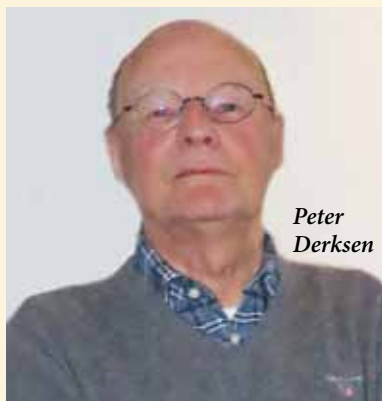
Wat blijkt? Echte DCS'ers stoppen niet als ze ouder worden of met pensioen gaan. Integendeel, dat is juist het moment om nog meer voor de club te betekenen. Peter Derksen (74) is daar het perfecte voorbeeld van. Hij was jeugdtrainer, leider van het tweede en derde en lagere seniorenelftallen, wedstrijdsecretaris lagere senioren, speelde tien jaar in het eerste als linksback en zat ooit in de technische commissie met Theo van Londen. "Vanaf 2010 ben ik begonnen met bardiensten draaien en schoonmaken op dinsdagmorgen", vertelt hij. "Het mooiste hier? De gezelligheid, maar vooral dat we samen de club draaiende houden," zegt hij trots.

Naast hem op de barkruk zit Theo van der Lugt (73). Hij kwam in 1995 dankzij zijn zoons bij DCS terecht. Theo was eind jaren negentig medeoprichter van Sociëteit de Liemers, een platform van ondernemers waar business to business en gezelligheid hand in hand gaan. En die de grote groep vrijwilligers binnen DCS ondersteunt.

Jarenlang was Theo penningmeester in het hoofdbestuur en nu maakt hij zijn handen vuil aan het echte werk. Samen met Joop Berens (76) zorgt hij ervoor dat de ballen altijd speelklaar zijn.

Over Sociëteit De Liemers gesproken. Eef Le Fèvre (71) leerde bij DCS niet alleen de liefde van zijn leven kennen. Samen met zijn vrouw Marlyn was hij jarenlang een spilfiguur binnen de club, ook in de beginjaren van de Sociëteit. Als jeugdtrainers hadden de twee honderden voetballertjes onder hun hoede. "Ik was zestien toen ik bij DCS binnenkwam en ben nooit meer weggegaan." Bij de Sociëteit is hij niet meer betrokken, maar op dinsdag is hij er wel altijd bij voor de broodnodige hand- en spandiensten. Eef is het levendige bewijs: een DCS'er blijf je voor altijd.

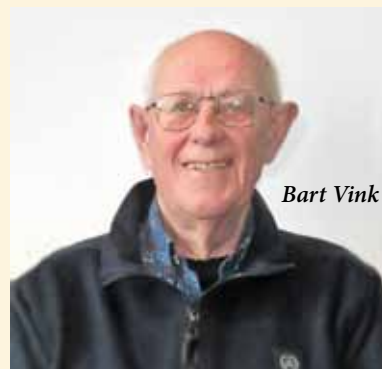
Wie nog wel betrokken is bij de Sociëteit de Liemers is Wim Bless (76). En hoe. Sinds 2010 is hij als voorzitter hét gezicht van deze vereniging. Een groot voetballer ging aan Bless niet verloren. Maar buiten de krijtlijnen bouwde hij een imposant cv op binnen DCS. Verbinden is hem op het lijf geschreven. Bij de aanbouw van de kleedkamers in de jaren zeventig was hij één van de kartrekkers. Deze rol vervult hij ook in de stuurgroep die momenteel streeft naar de realisatie van een toekomstbestendig multifunctioneel sportpark: Hengelder als een plek met vitale verenigingen, waar breedtesport een podium krijgt en zoveel mogelijk mensen kunnen bewegen ook in nieuwe sportvormen in combinatie met welzijn, onderwijs en zorg. Een complex proces. Toch draaide hij ook zijn handen niet om voor kantinediensten en op dinsdag laat hij vaak zijn gezicht zien. "Niet om schoon te maken", zegt hij eerlijk. "Soms pak ik wat taken er omheen bij."



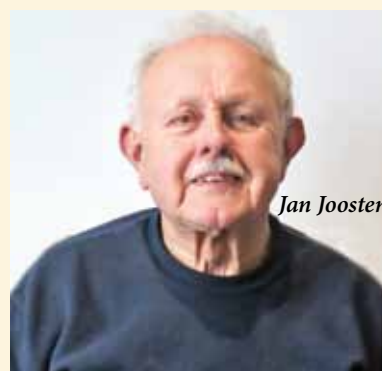
Peter Derksen



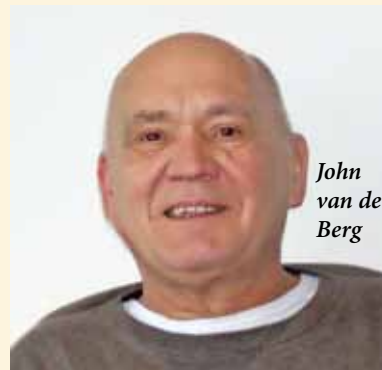
Wim Bless



Bart Vink



Jan Joosten



John van den Berg



Theo van der Lugt



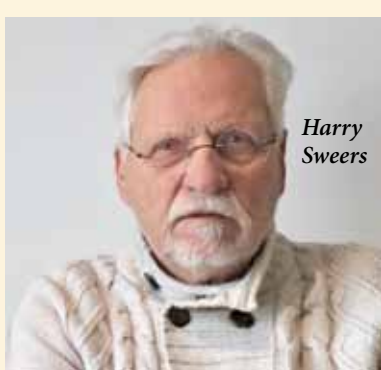
Joop Berens



Frans van Haren



Jan Visser



Harry Sweers



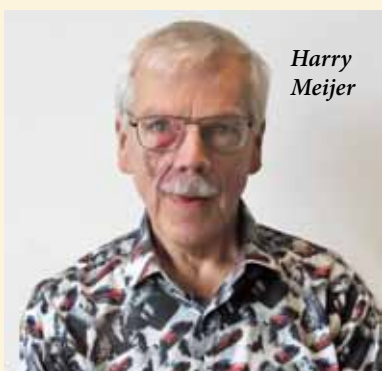
Eef Le Fèvre



Theo van Vliet



Bennie te Kaat



Harry Meijer



Willem den Hartog

De naam **Joop Berens** viel al eerder. En eigenlijk overal waar de naam DCS valt, wordt zijn naam in één adem genoemd. Een ambassadeur van de club pur sang, in Zevenaar, buiten de gemeentegrenzen en zelfs internationaal. Waar Joop is, daar is DCS en andersom. Hij ademt de club, kent iedere speler, iedere vrijwilliger en waarschijnlijk ook het exacte aantal ballen in het ballenhok. Jeugdtrainer, scheidsrechter, bezorger DCS-post, clubhuiscoördinator, bestuurder, elftal leider DCS 1, organisator van voetbalkampen en uitwisselingsprogramma's, Joop was het allemaal. En nog steeds ontfermt hij zich over de ballen en stuurt hij de schoonmaakploeg op dinsdag aan.

Een DCS'er in hart en nieren, die zonder enige twijfel een standbeeld verdient – al zal hij zelf zeggen dat een kopje koffie op de dinsdagmorgen ook wel volstaat. Bij zijn club dachten ze daar anders over en daarom werd Joop Berens op 18 november 2024 benoemd tot erelid.

In dat rijtje van 23 illustere personen staat ook de naam **Theo van Vliet**. Het was Piet Derksen, jawel vader van Peter, die hem beginjaren zeventig strikte voor DCS op het moment dat hij in Zevenaar kwam wonen. In 1974 en 1975 was Theo van Vliet secretaris en twee periodes was voorzitter van de club., waaronder van 1998 tot 2005. Samen met Jan Lammers richtte hij zo'n veertig jaar geleden de supportersvereniging op. Ruim tien jaar later stond hij met Theo van der Lugt aan de wieg van Sociëteit de Liemers.

“Ik werd voorzitter, Theo penningmeester.” Ondanks zijn bijna negentig lentes is hij nog steeds een graag geziene gast op sportpark Hengelder. “Op dinsdag doe ik een beetje groenonderhoud. Op zondag ga ik vaak naar het eerste kijken. Joop Berens neemt me altijd mee naar de uitwedstrijden. Als voorzitter René van Leeuwen niet kan, dan nemen Joop en ik zijn plek in in de bestuurskamer.”

Bart Vink en **Frans van Haren** zijn de tachtigers van de onderhoudsploeg. Vink valt met de deur in huis.

“Echt, ik kan niet zonder DCS.” Vanaf het moment dat hij in 1963 lid werd, was het DCS voor en DCS na. “Ik heb lang in het elftal van Jan Kelderman gevoetbald. Op m'n 48e ben ik gestopt.” Zijn benen spraken binnen het veld, buiten de lijnen liet en laat hij volop zijn handen wapperen. “Ik maak de roosters van de clubhuisdiensten en draai zelf bardiensten. Vroeger was ik leider en wedstrijdsecretaris van de lagere seniorenelftallen, bestuurslid van de supportersvereniging en ik heb twintig jaar lang het jaarlijkse zaalvoetbaltoernooi georganiseerd”, somt hij op. In 2004, toen hij met pensioen ging, sloot Vink zich aan bij de schoonmaakelite van de onderhoudsploeg. Compaan Frans van Haren is niet van het schoonmaken. “Ik ben manusje van alles, ik hou me vooral bezig met de reclameborden en de netten.” Van Haren is niet meer weg te denken bij DCS, ondanks dat zijn roots bij SDZZ liggen. Dankzij zoon Winfried maakte hij de switch binnen Zevenaarse grenzen.

Bennie te Kaat (74) droeg vroeger een blauw shirt: dat van Kilder. Eenmaal in Zevenaar woonachtig, maakte hij al snel onderdeel uit van de DCS-familie. “Ik begon in de toernooicommissie van het internationale jeugdtoernooi met Pinsteren. Dat heb ik vijftien jaar gedaan,” blikt hij terug. Daarna bracht hij DCS-Posten rond, haalde hij oud papier op, draaide hij ‘Spildiensten’ en was hij een poosje consul voor de KNVB namens DCS. “Op dinsdag ben ik verantwoordelijk voor het onderhoud van het pannaveld en het speelveld” - voorzieningen die er mede dankzij zijn tomeloze inzet kwamen en waar hij met trots over waakt.

Als Bennie bezig is in de speeltuin is **Jan Joosten** (74) druk in de weer met het slepen van het kunstgrasveld, een precies werkje. “Dat doe ik ook bij de hockey en het korfbal,” vertelt hij. Jan kwam pas na zijn veertigste in aanraking met DCS, via zijn zoon Ronnie. Inmiddels voetballen zijn twee kleinzons van 13 en 11 bij de club. En Jan? Die draait kantinediensten, houdt kleedkamers schoon en blijft kunstgrasvelden slepen.

Jan Visser (78) stond jarenlang als grensrechter langs de lijn bij het derde en zesde elftal. Zijn zonen Frank, Jarno en Roel voetballen vroeger bij DCS, en zelf is hij nog steeds actief binnen de club. Eens per maand staat hij op zondag achter de bar in de kantine en op dinsdag helpt hij mee met schoonmaken. Twee Jannen, allebei onmisbaar voor DCS.

De Benjamin van de onderhoudsploeg is **Harry Meijer** (67). Niet zo verslaafd aan DCS als clubiconen Theo van Vliet en Bart Vink, maar toch al flink wat jaren een vaste waarde. “Ik ging vroeger met mijn vader altijd naar het eerste. Later ben ik via Peter de Wijs bij de club betrokken geraakt” Zeven jaar lang was hij pupillenleider, daarna volgden allerlei vrijwilligerstaken: oud papier ophalen, DCS-Post rondbrengen, Spildiensten draaien. Uit en thuis was hij op zondag altijd van de partij, al blijft het nu bij thuiswedstrijden sinds hij een relatie heeft.

John van den Berg (68) is de op één na jongste, maar een echte laatbloeiër als het om DCS gaat. Acht jaar geleden betrad hij voor de eerste keer de DCS-arena via zijn zwager. Want voetballen deed hij nooit. Maar als handige Harry staat hij altijd klaar om de technische klussen te fixen en is hij goud waard voor de club. En alsof dat nog niet genoeg is, draait hij zes bardiensten per maand en zorgt hij er voor dat de kleedkamers weer spic en span zijn.

Op de kop af 43 jaar geleden strikte toenmalig voorzitter Henk Joosten de nu 75-jarige **Harry Sweers** voor ‘zijn’ club. Hij werd een blijvertje. “Sinds die tijd hou ik me bezig met het beheer van de accommodatie”, vertelt hij. Harry is dan ook de logische man die namens DCS zitting heeft in de stichting sportaccommodatie voor het beheer van de kunstgrasvelden. Maar het echte plezier beleeft hij met zijn partners in crime: Ferry Swart en Wim Bless. Het trio is verantwoordelijk voor het binnenhalen en plaatsen van de reclameborden. Het resultaat mag er zijn: de boarding rondom het hoofdveld ziet er gelikt uit.

Willem den Hartog (69) kwam als ukkie van zeven bij DCS. Later, toen zijn zoon diezelfde leeftijd had, werd hij jeugdleader. Na zijn pensioen, een dikke drie jaar geleden pakte hij de draad van het vrijwilligerswerk weer op en sloot Willem zich aan bij de schoonmaakploeg.

Hij houdt van de gemoedelijkheid op de dinsdagochtend in het clubhuis. Als de koffie pruttelt, sterke verhalen worden verteld en er wordt gelachen om oude voetbalanekdotes. Mannen onder elkaar. “Ik zou de dinsdagochtenden voor geen goud willen missen,” besluit Willem den Hartog.

Susan Wiendels

ACHTERK®ANT

Dit keer geen prikkelende achterpagina. In plaats daarvan Ons Clublied

Op de bres voor DCS, we gaan vandaag de puntjes pakken

Op de bres voor DCS, we laten DCS niet zakken

Al jarenlang....is ons devies

Door Combinatie Sterk, dat is de club waar ik voor kies

Op de bres voor DCS, we gaan vandaag de puntjes pakken

Op de bres voor DCS, we laten DCS niet zakken.

Zondagmiddag....'t is half drie, het eerste fluitsignaal en zie

aan de bak gaat geel en zwart, met veel techniek en niet te hard

in de combinatie sterk, dat is nog steeds het halve werk

en de rest doen de supporters, het hele stel zit bij elkaar

want we zijn toch met z'n allen DCS uit Zevenaar.

Op de bres voor DCS, we gaan vandaag de puntjes pakken

Op de bres voor DCS, we laten DCS niet zakken

Al jarenlang....is ons devies

Door Combinatie Sterk, dat is de club waar ik voor kies,

Op de bres voor DCS, we gaan vandaag de puntjes pakken

Op de bres voor DCS, we laten DCS niet zakken. (bis)



Oproep

Lukt het jou om, bijvoorbeeld met behulp van de moderne techniek, ons clublied in een modern jasje te steken? Elk muziekgenre mag. Het origineel is te beluisteren op:
<https://www.svdcs.nl/wp-content/uploads/svdcs/AUD20191115-WA0001.mp3>



Misschien wordt jouw versie dan wel komende november tijdens een thuiswedstrijd van DCS 1 door de éénmans jury Harry Jansen gedraaid. Inzendingen naar: jeugd@svdcs.nl

EN DAN NOG DIT
“Wi-j goan sluit’n!”

JUMBO
Jan Heemskerk

De meest betrokken supermarkt van Zevenaar is trotse sponsor van DCS

Van Oldebarneveldtlaan 34 en Kampsingel 7 Zevenaar
www.jumbojanheemskerk.nl
@jumboheemskerkkampsingel

JUMBO
Jan Heemskerk

KOM SPORTEN BIJ DÉ SPORTSCHOOL VAN ZEVENAAR EN OMSTREKEN!

GEZONDHEIDSCENTRUM ZEVENAAR
Bent sports

t: 0316-331782
www.bentsports.nl

FITNESS, GROEPSLESSEN EN RACKETSPOORT

